Regionala Hunedoara-Deva

Proletari din toate țările, uniți-vă!

VEAC NOU

Organ al Consiliului General A.R.L.U.S.

ANUL X Nr. 45 | VINERI 1 OCTOMBRIE 1954 | 4 PAGINI, 25 BANI

O dată memorabilă în istoria omenirii

Neștearsă va rămîne în amintirea omenirii ziua de 1 octombrie 1949 cînd, în străvechea capitală a Chinei — la Pekin — președintele Mao-Tze-dun a proclamat solemn constituirea Republicii Populare Chineze. După Marea Revoluție Socialistă din Octombrie și după victoria repurtată de Uniunea Sovietică în cel de al doilea război mondial, acest eveniment ocupă locul cel mai de seamă în paginile istoriei omenirii.

După lupte grele și îndelungate, la 1 octombrie 1949, poporul chinez de 600 milioane a devenit stăpîn pe propria sa soartă, și-a cucerit cu adevărat independența națională și suveranitatea de stat, dînd naștere unei noi mari puteri, care și-a pus forțele în slujba păcii și a progresului social. Prin proclamarea R. P. Chineze, lagărul păcii și socialismului a dobîndit o strălucită victorie, raportul de forțe pe arena internațională schimbîndu-se net în favoarea acestui lagăr. Alcătuit din Uniunea Sovietică, China nouă și țările de democrație populară, lagărul păcii și socialismului cuprinde aproape jumătate din populația globului și mai bine de o treime din suprafața lui.

Evenimentele care s-au succedat de la această dată memorabilă au confirmat uriașa însemnătate mondială a proclamării R. P. Chineze.

Poporul chinez, călăuzit de partidul comunist în frunte cu tovarășul Mao-Tze-dun, a transformat radical regimul politic și social al Chinei. Din țară colonială, lăsată pradă jafului imperialiștilor străini, ea a devenit un stat cu adevărat liber, bazat pe suveranitatea poporului și o democrație reală. S-a deschis cîmp larg unei dezvoltări furtunoase a forțelor de producție, a unei transformări radicale a vieții orașului și a satului, a vieții fiecărui om al muncii din cuprinsul hotarelor Chinei noi.

Problema agrară, a fost rezolvată cu succes. Săvîrșită pe un teritoriu imens, reforma agrară a lichidat clasa moșierilor, principalul sprijin al reacțiunii feudale și al capitalului monopolist străin. Au fost astfel create condițiile pentru o rapidă dezvoltare a agriculturii, organizîndu-se și lărgindu-se schimbul dintre oraș și sat pe baza schimbului dintre produsele agricole cu cele industriale, întărindu-se tot mai mult alianța dintre muncitori și țărani, temelia puterii populare în China nouă.

În cadrul reconstrucției economice, producția industrială a depășit cu mult nivelul dinainte de război. Sectorul socialist progresează și se întărește cu fiecare zi ce trece. Un eveniment însemnat în viața țării și a poporului eliberat îl constituie primul cincinal al Chinei noi, care înseamnă crearea unor puternice baze ale industrializării în ritm rapid a țării. Spre sfîrșitul anului 1954, producția globală a industriei va crește de 4,2 ori în raport cu producția anului 1949 — ritm de dezvoltare de neconceput în China veche. În cursul primului cincinal, în China nouă vor fi construite și reconstruite 600 mari obiective industriale, osatura acestor obiective fiind alcătuită de cele 141 întreprinderi ce se construiesc cu ajutorul Uniunii Sovietice.

În ritm rapid și pe o scară cu adevărat impresionantă se desfășoară munca de culturalizare a maselor largi populare. Lumina vieții noi pătrunde în fiecare colț al țării. Cultura a devenit un bun al întregului popor chinez.

Populația multinațională a R. P. Chineze se unește tot mai strîns în frontul unit popular democratic, avînd în frunte clasa muncitoare și partidul său comunist.

Toate aceste victorii repurtate în cei cinci ani de la eliberare, au fost consfințite în noua Constituție pe care poporul chinez a adoptat-o într-o atmosferă de nespusă însuflețire, în ziua de 20 septembrie 1954.

Un rol deosebit de important în dobîndirea, consolidarea și dezvoltarea tuturor succeselor înregistrate de poporul chinez îl are sprijinul frățesc acordat de Uniunea Sovietică. Cu fiecare prilej, conducătorii luptei de eliberare a poporului chinez subliniază faptul că victoria poporului chinez asupra forțelor imperialismului și asupra forțelor gomindaniste este de neconceput fără existența marii Uniuni Sovietice, fără măreața biruință repurtată de glorioasele Armate Sovietice asupra Germaniei fasciste și asupra militarismului japonez, fără succesele de însemnătate istorică înregistrate de poporul sovietic, atît pe arena internațională cît și în sfera de construire a vieții noi. „Ajutorul cu adevărat dezinteresat acordat de Guvernul Sovietic și de poporul sovietic Chinei noi — a spus Mao-Tze-dun, nu numai că a accelerat refacerea și dezvoltarea economiei Chinei, ci va avea o mare însemnătate pentru înfăptuirea primului plan cincinal al construcției de stat pe scară largă".

În preambulul Constituției R.P. Chineze e subliniat caracterul acestor relații de prietenie ce leagă China nouă de marea Uniune Sovietică și de țările de democrație populară. Crește, în același timp, prietenia dintre poporul chinez și popoarele iubitoare de pace din întreaga lume, prietenie ce slujește țelurilor nobile pentru care militează lagărul democrației și socialismului, avînd în frunte Uniunea Sovietică.

Popoarele iubitoare de pace din toate țările sînt încredințate că prietenia și cooperarea acestor două mari popoare libere — poporul sovietic și poporul chinez — reprezintă chezășia victoriei forțelor păcii împotriva dușmanilor ei, că această indestructibilă prietenie exercită o influență din ce cele mai fericite în relațiile internaționale, în asigurarea condițiilor de rezolvare pe cale pașnică a problemelor internaționale litigioase.

Firește, toate succesele marelui popor chinez, atît pe planul reconstrucției, cît și în relațiile internaționale nu pot fi pe placul cercurilor agresive. Ele nu pot vedea cu ochi buni faptul că această imensă țară în strînsă unitate cu marea ei aliată, Uniunea Sovietică, și cu țările de democrație populară apără pacea și securitatea lumii, că această unitate și colaborare cu popoarele țărilor surori, ca și cu toate popoarele iubitoare de pace din Asia și din lumea întreagă, a adus schimbări importante favorabile forțelor păcii. Iată de ce aceste cercuri agresive se opun cu atîta înverșunare ca noua Chină să se bucure de legitimele ei drepturi în O.N.U., încăpățînîndu-se a menține în Consiliul de Securitate, în locul reprezentanților legali ai marelui popor chinez de 600 milioane, lamentabilele epave gomindaniste. Popoarele lumii sînt însă încredințate că drepturile Chinei la O.N.U. sînt indiscutabile și că oricît s-ar zvîrcoli cercurile agresive ale reacțiunii mondiale este cu neputință să împiedice restabilirea Chinei noi în drepturile sale firești. Acest lucru este cerut de fiecare om cinstit din toate țările, în numele intereselor păcii generale și ale securității.

Victoriile înregistrate de poporul chinez călăuzit de clasa sa muncitoare în frunte cu partidul ei comunist, înzecesc furia celor care, în Asia ca și în Europa, creează tot mai multe focare ale agresiunii, în nădejdea dezlănțuirii unui nou război și a extinderii lui cît mai departe. În acest scop, cercurile agresive ale S.U.A. inițiază, în vederea dezlănțuirii războiului, blocuri militare în Asia de sud-est, încearcă zi cu zi să organizeze o intervenție armată împotriva Chinei, folosind drept bază Taivanul și clica venală a lui Cian-Kai-și, subvenționează și patronează atacarea insulelor chineze de pe litoral, bombardarea orașelor maritime, incurajînd în același timp acte de piraterie și strecurînd în China agenți pentru acțiuni diversioniste.

Toate acestea se izbesc însă de voința neclintită a poporului chinez care, dezvoltînd mai departe cuceririle de pînă azi, se arată hotărît să apere aceste cuceriri, să elibereze teritoriul chinez al Taivanului, să fie factor tot mai activ în lupta pentru apărarea păcii în Asia și în lumea întreagă.

Cu prilejul împlinirii a cinci ani de la proclamarea R. P. Chineze, poporul nostru muncitor, exprimîndu-și bucuria pentru succesele înregistrate sub conducerea Partidului Comunist de către marele popor chinez — de care se simte unit prin țelul comun al construirii socialismului și al apărării păcii — îi urează din adîncul inimii, noi și noi succese în lupta pentru întărirea și înflorirea statului său popular, noi și strălucite victorii în zidirea vieții noi, îmbelșugate și fericite, pe întinsul marii sale patrii.

Conferința de presă cu delegația A.R.L.U.S. care a vizitat Uniunea Sovietică

Vineri 25 septembrie la Consiliul General A.R.L.U.S., a avut loc conferința de presă a delegației A.R.L.U.S. care, la invitația V.O.K.S.-ului, a vizitat recent Uniunea Sovietică pentru a participa la sărbătorirea în U.R.S.S. a celei de a 10-a aniversări a eliberării patriei noastre.

La conferința de presă au participat reprezentanți ai Consiliului General A.R.L.U.S., precum și numeroși reprezentanți ai publicațiilor cotidiene și periodice. A participat, de asemenea, din partea V.O.K.S.-ului, D. E. Belov.

Conferința de presă a fost deschisă de acad. I. S. Gheorghiu, membru al Prezidiului Academiei R.P.R., directorul Institutului de Energetică al Academiei, conducătorul delegației, care a făcut o expunere asupra activității delegației.

A vorbit apoi compozitorul Matei Socor, vicepreședinte al Consiliului General A.R.L.U.S., maestru emerit al artei din R.P.R. Vorbitorul a scos în evidență prietenia pe care o nutrește gloriosul popor sovietic pentru poporul nostru.

Tov. N. Țesa, secretar al Consiliului General A.R.L.U.S., a vorbit despre înflorirea Kazahstanului sovietic.

Actrița Tanți Cocea de la Teatrul Național „I. L. Caragiale" a vorbit despre teatrul sovietic.

Prof. univ. C. Dinculescu, rectorul Institutului politehnic din București, a vorbit despre știința și tehnica sovietică.

Poetul Eugen Jebeleanu, laureat al Premiului de Stat a relatat despre întîlnirile sale cu scriitorii sovietici.

Despre arta plastică sovietică a vorbit pictorul Octavian Angheluță, artist emerit al R.P.R., laureat al Premiului de Stat.

Expunerile membrilor delegației au fost urmărite cu viu interes.

In întîmpinarea Lunii Prieteniei Romîno-Sovietice

Au mai rămas puține zile pînă la deschiderea Lunii Prieteniei Romîno-Sovietice, tradiționala sărbătoare a poporului nostru.

În orașe și sate sînt acum în toi pregătirile în vederea numeroaselor și variatelor manifestări care se vor desfășura în cadrul Lunii.

Pregătiri pentru „Zilele tehnicii sovietice"

Printre marile acțiuni ce se vor desfășura cu prilejul Lunii Prieteniei Romîno-Sovietice, un loc important îl ocupă „Zilele tehnicii sovietice". În Capitală la întreprinderile „23 August", „Republica", „21 Decembrie", „Electroaparataj", la fabrica de confecții „Gh. Gheorghiu-Dej", F.R.B., „Industria Bumbacului—A" ș.a. se pregătesc referate care vor fi ținute cu prilejul deschiderii festive a „Zilelor tehnicii sovietice". Tot în această perioadă, se vor organiza într-o serie de întreprinderi din Capitală consfătuiri și schimburi de experiență pe ramuri de producție. Astfel, la întreprinderea „Semănătoarea" se vor întîlni turnători fruntași din diferite uzine, care vor asista la o demonstrație practică a turnării metalelor după noile metode sovietice, iar muncitorii de la

In preajma congresului scriitorilor din U.R.S.S.

DEMOSTENE BOTEZ

In curînd va avea loc la Moscova al doilea congres al scriitorilor din Uniunea Sovietică. Faptul se va petrece la peste 3.000 km. de noi. Şi totuşi el ne interesează în aşa măsură, încît face parte din înseşi preocupările cele mai adînci şi mai ample ale spiritului nostru.

Dezbaterile care vor avea loc acolo asupra problemelor creaţiei literare vor aduce pentru noi îndrumări preţioase.

Odată cu romanul „Mama" al lui Gorki, literatura rusă a deschis omenirii un drum nou, acel al metodei realist-socialiste. De atunci şi pînă astăzi, literatura sovietică a clarificat conţinutul acestei noi metode, nu numai prin lămurirea şi clarificarea lui teoretică ci mai ales printr-o bogată şi multilaterală experienţă practică.

Şi teoria esteticii marxiste şi experienţa literaturii sovietice au fost şi sînt urmărite de scriitorii noştri cu cel mai mare interes, deoarece cunoaşterea bazelor esteticii marxist-leniniste, care-i ştiinţa legilor celor mai generale ale dezvoltării artei, cunoaşterea teoriei leniniste a reflectării, a caracterului partinic al artei, este o călăuză absolut necesară.

Teoria însă nu poate fi o reţetă după care opera literară să se poată crea cu elemente abstracte, fără cunoaşterea adîncă a realităţii şi fără un proces amplu de gîndire prin care să se seziseze just generalul din particular, şi prin care apoi generalul să fie exprimat prin particular.

In ucenicia pe care scriitorii noştri o fac, ei totuşi greşesc de multe ori atunci cînd, în lumina teoriilor juste, pornesc să creeze o operă literară, adică atunci cînd trec de la teorie la practică.

Dificultatea stă în însăşi esenţa artei lor, în ceea ce este specificul acestei arte.

Societatea, viaţa socială a oamenilor care trebuieşte oglindită este în continuă dezvoltare, în continuă transformare. Şi atunci cînd rolul artei este un rol transformator, scriitorul trebuie să seziseze, în complexul vieţii, direcţia progresistă spre care merge societatea, în spre care se îndreaptă constiinţa şi transformarea oamenilor. Cu alte cuvinte, trebuie să descopere, prin sondajul adînc al realităţii, în însăşi elementele ei multiple, ceea ce este tipic.

Din moment ce sîntem înţeleşi că tipicul „nu este numai ceea ce se întîlneşte mai des, ci ceea ce exprimă în modul cel mai plin şi mai expresiv esenţa forţei sociale respective", sarcina scriitorului nu este numai de a observa, ci şi de a înţelege legile care determină acţiunile oamenilor, legate de dezvoltarea societăţii într-un moment dat, şi de a face o operă de generalizare artistică a realităţii, dezvăluind esenţa fenomenelor sociale.

In acest proces de tipizare, se strecoară cele mai multe greşeli, fie prin schematism, fie prin falsificarea involuntară a realităţii în ceea ce are ea esenţial.

Oglindirea realităţii nu poate însemna redarea fără alegere, redarea amorfă a amestecului complex al vieţii. Procesul de creaţie e un proces de individualizare a generalului, în imagini, în chipuri vii, în personaje veridice, tipice, care să reprezinte laturile realităţii în ceea ce au ele mai esenţial.

In această latură a procesului de creaţie, scriitorii noştri greşesc în general, fie din lipsa unei cunoaşteri adînci a vieţii, a realităţii, fie din lipsa de nivel ideologic care nu-i ajută să seziseze tipicul, necunoscînd legile de dezvoltare a societăţii, fie, cu voie sau fără voie, datorită existenţei unor rămăşiţe burgheze în spiritul lor.

Problema tipicului şi a tipizării într-o formă artistică este aşa dar problema centrală şi cea mai dificilă pentru orice scriitor în procesul său de creaţie.

Sub diversele ei aspecte, în ultimul timp, această problemă a fost tratată amplu în revistele şi ziarele sovietice de către cei mai competenţi oameni de specialitate, cu referinţe concrete şi exemplificative la diverse opere apărute.

Congresul însă va aduce, fără îndoială, din experienţa atîtor scriitori consacraţi, aspectul viu al acestei probleme, aşa cum reiese din procesul de creaţie al scriitorilor sovietici, din contactul lor cu realitatea vie, cu dificultăţile trăite ale scrisului.

Literatura sovietică a fost şi este un îndrumător de preţ al literaturii noastre. Experienţa împrumutată a ferit pe scriitorii noştri de multe greşeli, inerente oricărui început.

De aceea, congresul scriitorilor ce se va ţine la Moscova ne interesează atît de mult şi este atît de strîns legat de îndrumarea noastră literară.

E greu, desigur, de prevăzut cadrul complex al problemelor ce se vor discuta la congres, dar nu este imposibil.

Articolele publicate în presa sovietică asupra problemelor esteticii şi ale literaturii sovietice au la bază un material de observaţii asupra întregului domeniu literar din Uniunea Sovietică. Ele sînt deci scrise pe marginea experienţei făcute de scriitori.

Astfel, A. Sobolev, în recentul articol apărut în „Pravda", după ce formulează bazele esteticii marxist-leniniste, relevă oarecare abateri, în anumite tendinţe teoretice sau în anumite opere beletristice, — abateri care pun probleme actuale, vii, — de literatură.

Revista „Novîi mir", de pildă a prezentat o teorie proprie a artei, în aceea că socoate sinceritatea abstract înţeleasă drept principal criteriu al artei.

In ce priveşte nu deviaţiile teoretice, ci însăşi creaţia artistică în fapt, articolul lui A. Sobolev relevă opere din ultimul timp în care fenomenele negative sînt prezentate fără a se scoate la iveală adevăratele cauze ale apariţiei lor şi nu se arată că aceste fenomene ar fi rămăşiţe a ceea ce este vechi, nici nu se arată, prin mijloace artistice, inevitabilitatea pieirii lor.

Articolul demască tendinţa unor scriitori de a polei realitatea, de a o prezenta într-o uniformă de paradă, de a o zugrăvi în tonuri dulcege. El relevă apoi faptul că în unele opere, munca este înfăţişată plat şi primitiv, ceea ce face să-şi piardă conţinutul ei socialist şi oamenii muncii apar săraciţi sufleteşte, lipsiţi de preocupări largi; — iar în alte opere, viaţa construcţiei comunismului este redusă nejust şi unilateral, numai la stări sufleteşti intime, generatoare de tendinţe mic burgheze.

Enumerarea de mai sus a problemelor ce se pun de operele scrise în Uniunea Sovietică, ne arată că ele nu sînt străine literaturii noastre, în care lipsurile arătate bîntuie mai frecvent şi mai brutal. Dacă în stadiul în care se află societatea noastră, fenomenele ce trebuie oglindite în artă sînt altele, problemele de creaţie ale oglindirii lor în literatură sînt însă aceleaşi, numai că, într-un grad superlativ.

Firesc că, în raport cu imensul volum şi marea diversitate a literaturii sovietice, alte şi alte probleme se vor pune şi se vor discuta. Ceea ce se poate spune numai este că, discutarea lor cu vasta experienţă a scriitorilor sovietici ne va fi de un imens folos.

Deficienţele criticii noastre, absenţa aproape totală a unei analize adînci a operelor care apar la noi şi a problemelor pe care le ridică, dau pentru literatura noastră un caracter de absolută necesitate cunoaşterii dezbaterilor ce vor avea loc la congresul scriitorilor sovietici.

Revistele noastre n-au izbutit încă decît într-o mică măsură să ridice şi să dezbată problemele legate de creaţia literară şi operele apărute. Ele se complac în a fi almanahuri. Este şi aceasta o funcţie lăudabilă, dar cu condiţia de a nu fi unica.

Mişcarea literară într-o epocă de mari prefaceri ca aceea pe care o trăim, nu se poate rezuma la publicarea cutărui roman sau poem, cutărei nuvele. In creaţia scriitorilor care fac azi ucenicie în metoda realismului-socialist, fie ei bătrîni sau tineri, — se ridică la fiecare pas dificultăţi nebănuite. Aceste dificultăţi trebuiesc mărturisite, puse în discuţie. Revista ar deveni astfel tribuna unui fel de „schimb de experienţă" între scriitori.

Dar această chestiune necesită o dezvoltare şi e lăturalnică subiectului din articolul de faţă.

Am enunţat-o numai pentru că, — aşa cum se întîmplă în privinţa multor alte deficienţe de la noi, — ne îndreptăm ochii spre critica sovietică, pentru a primi soluţii pe care din păcate noi nu le-am frămîntat. Am enunţat-o fiindcă, de sigur, discuţiile, ciocnirile de opinii, analiza lipsurilor şi greutăţilor, care vor avea loc la apropiatul congres al scriitorilor sovietici, vor umple la noi acest gol.

Dar nu trebuie să ne mulţumim cu atît. Noi trebuie să reluăm acele probleme în lumina dezbaterilor congresului, şi să le frămîntăm, să le cercetăm în raport cu creaţia noastră literară şi cu faza în care ne aflăm.

MAXIM TANK

Pîine proaspătă

Mai sînt rezerve în hambare,
Dar roada nouă azi trimite
Pîini mari, pe masă la oricare,
Podoabe calde, rumenite.

Nu-n darn şi-aduc bătrînii-aminte
De vremuri, ce-au pierit cu anii.
Şi noi, feciorii, avem în minte
Uscata pîine din campanii.

Privind coltucul proaspăt, iarăşi
La seceriş se văd copiii,
La foc se văd, cu-ai lor tovarăşi
Apoi, pe miriştea cîmpiei.

Strîngînd bucăţi din pîine rupte,
In mîini strîngeam atunci nu pită,
Nu truda-ne, ci viaţa-n lupte
Anevoioase, cucerită.

Spumoasa bragă-i pentru oricine
Şi, închinînd, moşnegi spun tare:
— Nu-i pîine asta, vezi, vecine?
Pe masă soarele răsare!

Şi loc de cinste-şi are-aice
Oriunde pîinea cea grozavă;
Ea-i oaspe drag, e cînt ce zice
De a colhozurilor slavă.

Am fost ades pe la banchete,
Banchet mai bun nu-i nicăierea
Ca în colhoz, — să mă desfete
Pîini oacheşe şi dulci, ca mierea.

In romîneşte de Victor KERNBACH

Teatrele din Moscova în noua stagiune

Noua stagiune a teatrelor din Moscova făgăduieşte spectatorilor un mare număr de spectacole interesante.

Aşa, de pildă, Teatrul Mare pregăteşte o seamă de opere şi balete ale compozitorilor sovietici. Printre acestea se află opera „Nikita Verşinin" a compozitorului Dmitri Kabalevski cu libretul scris după cunoscuta piesă a lui Vsevolod Ivanov, „Trenul blindat 14-69". Această operă, precum şi noul balet al lui A. Haciaturian „Spartacus" vor fi prezentate pe scena principală a teatrului. Alte trei opere vor fi înfăţişate publicului, în premieră, pe scena filialei Teatrului Mare. Printre aceste opere se numără „Furtuna" de I. Dzerjinski, şi „Fra Diavolo".

Nu de multă vreme Teatrul de operă şi balet din Novosibirsk a prezentat, pe scena sa, întîiaşi dată în U.R.S.S., opera „Bánk bán" a cunoscutului compozitor maghiar Ferencz Erkel. Montarea cu noi mijloace artistice a acestei remarcabile creaţii muzicale inspirată de lupta revoluţionară a poporului maghiar, va constitui cea de a treia premieră a filialei Teatrului Mare. Acelaşi teatru mai pune în scenă noul balet „Şurale" de F. Iarullin, inspirat de o legendă populară tătară; tema baletului este victoria omului asupra forţelor rele ce i se împotrivesc.

De mare popularitate printre spectatorii sovietici se bucură piesele lui A. Arbuzov. Bunăoară piesa „Tanea" a acestui dramaturg se joacă de peste douăzeci de ani la teatrul „V. Maiakovski". Recent, teatrul a pus în scenă o piesă nouă a aceluiaşi autor, „Căsuţa mărginaşă"; spectacolul înfăţişează viaţa eroică a tineretului sovietic în anii Marelui Război al Uniunii Sovietice pentru Apărarea Patriei.

Semicentenarul morţii lui Anton Cehov a prilejuit punerea în scenă, cu mijloace noi de artă, a pieselor marelui scriitor rus. Astfel, teatrul „Vahtangov" şi-a deschis stagiunea cu piesa „Pescăruşul", teatrul „Comsomolul leninist" a prezentat „Livada cu vişini". Numeroase alte teatre din Moscova pun şi ele în scenă piesele clasicului dramaturg.

Un eveniment al stagiunii îl constituie reluarea, la teatrul „Vahtangov", a uneia dintre cele mai bune piese sovietice: „Omul cu arma", de N. Pogodin. Dramaturgul şi teatrul au revăzut unele scene ale piesei, redactîndu-le din nou. Această minunată creaţie dramatică, închinată Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie, a fost montată pentru prima oară, pe scena teatrului „Vahtangov", acum şaptesprezece ani. Noua punere în scenă se face în cinstea celei de a 37-a aniversări a Marelui Octombrie.

Printre piesele prezentate în spectacol de teatrele din Moscova în această stagiune, se află opere dramatice noi ale autorilor sovietici, ca de exemplu „Roata fericirii" de fraţii Tur, „O chestiune personală" de A. Stein, „Cheia de cristal" de E. Bondarevski ş.a.

Un loc de seamă în repertoriul teatrelor îl ocupă comedia şi satira. Prin interesanta montare a baletului „Nevestele vesele din Windsor" de V. Oranski, (după piesa cu acelaşi titlu a lui Shakespeare), Teatrul muzical „K. S. Stanislavski şi Vl. I. Nemirovici-Dancenko" a reînviat, în balet, genul comic. Teatrul de operetă a reluat „Violeta din Montmartre", creaţie a remarcabilului compozitor maghiar Imre Kálmán. Teatrul „Vahtangov" va prezenta comedia-basm a lui S. Marşak „De te temi de durere, nu afli fericirea", care zugrăveşte noblesa sufletească, curajul, înţelepciunea şi isteţimea omului rus. La Teatrul central al copiilor se joacă noua comedie satirică a lui S. Mihalkov, „Un rol străin". Teatrul de satiră pregăteşte noua comedie a lui N. Pogodin „Kiril şi Metodiu", „Ploşniţa" de V. Maiakovski şi piesa scriitorului român Mihail Sebastian, „Ultima oră".

In repertoriul teatrelor din Moscova se cuprind, de asemenea, numeroase opere de valoare ale dramaturgiei mondiale. Pe scenele multor teatre se joacă, astfel, piese de Shakespeare. Teatrul „Vahtangov" a prezentat de peste 800 de ori comedia „Mult zgomot pentru nimic" şi pregăteşte acum piesa „Romeo şi Julieta". La Teatrul de dramă din Moscova se joacă piesa „A douăsprezecea noapte", iar la teatrul „Vl. Maiakovski" — „Doi tineri din Verona". Regizorul principal al acestui teatru, N. Ohlopkov, artist al poporului din U.R.S.S., lucrează la montarea piesei „Hamlet".

Teatrul central al copiilor a prezentat nu de mult, în premieră, comedia-balet a lui Molière, „Burghezul gentilom".

Potrivit hotărîrii Consiliului mondial al păcii, întreaga omenire progresistă va sărbători în octombrie comemorarea a 200 de ani de la moartea vestitului scriitor englez G. Fielding. In legătură cu aceasta, teatrul de satiră pregăteşte, comedia lui Fielding „Judecătorul în capcană".

Repertoriul teatrelor sovietice cuprinde şi piese cum sînt „Haiti" de W. Dubois, „Tiui-iuan" de Go Mo-jo, „Înainte de apusul soarelui" de G. Hauptmann, „Poveste de dragoste" de Nazim Hikmet. Spectatorii din Moscova apreciază mult cele mai bune creaţii ale dramaturgilor şi compozitorilor din Bulgaria, Romînia, Polonia, Cehoslovacia, Ungaria. Teatrul de dramă „A.S. Puşkin" din Moscova va prezenta spectatorilor piesa binecunoscutului scriitor bulgar Orlin Vasiliev „In căutarea fericirii".

Teatrul „A.S. Puşkin" a pus în scenă acum cîţiva ani piesa tînărului dramaturg sovietic I. Krotov, „John, soldatul păcii" închinată cunoscutului luptător pentru pace, Paul Robeson. In prezent, acelaşi teatru dă spectacole cu o altă piesă antiimperialistă „Trenul poate fi oprit", scrisă de dramaturgul progresist englez I. Mac Call, pe care Bernard Shaw l-a socotit singurul dramaturg de seamă din Anglia contemporană. Intr-o formă oarecum alegorică, autorul zugrăveşte situaţia internaţională de azi din Europa occidentală, arătînd că „trenul" condus de imperialişti spre un nou război, poate şi trebuie să fie oprit.

Cuprinzînd, într-un deosebit de bogat repertoriu, piese clasice şi contemporane, piese din literatura dramatică a întregii omeniri, teatrele sovietice aduc, ca de fiecare dată, şi în această nouă stagiune realizări noi, strălucite, în punerea în scenă, regie şi interpretare.

O scenă din noul film sovietic „Prieteni credincioşi", care va începe să ruleze în curînd pe ecranele din ţara noastră.

Scrisori inedite ale lui A. M. Gorki

Institutul de literatură universală de pe lîngă Academia de Ştiinţe a U.R.S.S. a pregătit pentru tipar volumele 28, 29 şi 30 din culegerea operelor lui Maxim Gorki. In aceste volume este adunată corespondenţa marelui scriitor, din perioada 1889—1936. Cele trei volume vor apare în curînd în Editura de Stat pentru Literatură (Goslitizdat), din Moscova. Reproducem după „Literaturnaia gazeta" citeva din aceste scrisori inedite.

Către L. M. Leonov

8 septembrie, 1925, Sorrento

Iţi mulţumesc din inimă pentru „Bursucii". E o carte foarte bună, care te tulbură adînc. In nici una din cele 300 de pagini ale ei n-am observat, nici n-am simţit vreo urmă a acelei jalnice „năsoci-ciri" drăgălaşe şi false, cu care se obişnuieşte la noi, de multă vreme, să se scrie despre sat, despre ţărani. Şi, în acelaşi timp, dumneata ai reuşit să-ţi umpli povestirea aceasta, dătătoare de fiori şi de amărăciuni, cu adevărata fantezie de artist, care-i îngăduie cititorului să pătrundă chiar în esenţa forţelor naturii pe care le-ai descris. E o carte scrisă pentru multă vreme. Te felicit din suflet.

Regret un singur lucru: povestirea nu e scrisă îndeajuns de simplu. Va fi greu de tradus în limbile străine. Stilul de legendă nu le reuşeşte bine nici chiar celor mai iscuşiţi traducători. Iar literatura rusă contemporană trebuie să ţină seama în chip deosebit de înţelegerea şi atenţia acelei părţi a Europei care vrea sincer „să cunoască Rusia". Oamenii cinstiţi din Europa încep să simtă că trăim în ajunul renaşterii noastre şi că trebuie să învăţe multe de la noi. Ei nu dispun încă de mijloace proprii pentru renaşterea lor. Interesul pentru arta noastră creşte şi se adînceşte mereu. Ar trebui să scriem, ţinînd seamă şi de cititorul străin. Iartă-mi dăscăleala.

Iţi strîng cu putere mîna. Toate cele bune şi, încă odată, iţi mulţumesc!

A. PEŞKOV

Către F. V. Gladkov

3 aprilie, 1926, Neapole

Am primit toate cărţile dumitale, dragă Fedor Vasilievici, dar n-am reuşit încă să le citesc. Le voi citi spre sfîrşitul lui aprilie. Respect rîndul: sînt nevoit să le citesc „în ordinea în care sosesc". Cărţile se revarsă asupra mea ca ploaia şi ca grindina. Editura „Sibizdat" mi-a trimis tot ce are!

Mă bucur de succesul „Cimentului". Sînt încredinţat că însemnătatea lui socială, ca şi importanţa serviciului pe care-l va aduce această carte, va fi deosebit de mare. Ea trebuie să educe mulţi oameni. Mi se pare că am şi scris ceea ce iţi spun şi acum: cinste dumitale; eşti cel dintîi care ai luat tema „muncii" şi ai ştiut s-o tratezi cu patos. Aceasta nu ţi se va uita niciodată.

Am citit şi a doua oară cartea. Neajunsuri are ea multe. Pe alocuri, te-ai desfigurat cam tare pe dumneata însuţi, ca artist. Dar am citit şi „Intreprinderea Artamonov", de Gorki. Şi acolo, ştii, e acelaşi lucru — tot felul de mici neajunsuri, de greşeli, de cuvinte scăpate. Da. Asta e soarta noastră, prietene: mereu o să fim nemulţumiţi de noi înşine, cu asta o să şi sfîrşim.

Mă bucură să aflu că succesul nu te-a ameţit şi că simţul autocriticii nu te-a părăsit. Autocritica este critica cea mai aspră şi cea mai folositoare. Uită-te la cartea dumitale ca la o carte străină, priveşte-o cu vrăjmăşie, ca pe o caricatură nereuşită a ceea ce ai vrut, ce ai dorit să scrii. E cam greu, dar e necesar. Nu aştepta nici o altă critică ce ar putea să te înveţe ceva: e aşteptare zadarnică. Da, îmi pare rău de Furmanov. Era, după cît se vede, un băiat bun, judecînd după scrisoarea ce mi-a trimis-o. Dar şi după cărţile sale, pentru care eu nu l-am prea lăudat.

Ai dreptate, există multă josnicie şi bufonerie. Alci intră toată „Bibliioteca de satiră şi umor" editată de „ZiF". Totul e prost aici, în afară de 3—4 cărţulii.

Dar nu dispera! Asta-i numai spumă; lucrurile se vor sedimenta. Nu-i nimic, o să ne însănătoşim!

Nu pot să-ţi trimit fotografia; n-am carton gros pentru împachetat, şi, venind sărbătorile, magazinele s-au şi închis.

Am să ţi-o trimit de paşti.

Fii sănătos. Am auzit, mi s-a scris, că nervii ţi-s cam zdruncinaţi! Lasă-i să se odihnească. E primăvară. Pleacă într-un loc mai liniştit. Sau, în a doua jumătate a lunii mai, du-te pe Volga. Are să te liniştească foarte mult.

Iţi strîng mîna. **A. PEŞKOV**

„Am primit toate cărţile dumitale..." — se are în vedere „Izgoi". Povestire. Almanahul „Naşi dni" din 1922, nr. 2, „Calul de foc". Povestire. Almanahul „Naşi dni" 1923, nr. 3 „Genune". Culegere de povestiri, edit. „Kuznita", M. 1923, „Cimentul". Roman, ed. „ZiF", 1926.

„...Imi pare rău de Furmanov" — D. A. Furmanov a murit la 15 martie 1926. „Biblioteca de satiră şi umor", editată de „ZiF", a apărut între anii 1925 şi 1929.

Către S. A. Obradovici

3 aprilie, 1928, Sorrento

Cunosc versurile dumitale, Serghei Alexandrovici. Urmăresc de mult cum creşte talentul dumitale. Văd cu o sinceră bucurie că în cartea „Marşul", modul dumitale de a „percepe lumea" s-a lărgit şi s-a adîncit, că procesul „de inhibiţie" a fenomenelor vieţii se dezvoltă la dumneata bine şi neîncetat, fapt pe care mi-l arată mie, cititorului, temele noi, îmbogăţirea „lexicului", simplitatea şi precizia imaginilor.

„S-a uitat pe sub sprîncene asfinţitul", „Toată noaptea săgeţi sclipitoare sparseră norii" (aici e cam stîngaci) „în fugă"; se naşte întrebarea: cine-i „în fugă"? Norii, săgeţile? Bineînţeles că norii, dar cititorul din masă, cred, nu va înţelege acest lucru îndată. E cam greoi la citit! Cu toate acestea, imaginile sînt bune!

„...In ceaţa rîului atîrnă mai jos vesperala pînză roşie a zilei" asta e veridic, şi acest lucru îl vezi. „Soarele se întinsese pe zăpadă ca un duluş roşcovan şi blînd" — e bine — Şi ai îndeobşte multe lucruri bune, te felicit.

Nu e rostul meu să intru în amănuntele criticii tehnice, nu mă socot un „fin" cunoscător al versului, observaţiile asupra „stîngăciilor" consideră-le drept observaţiile unui profan.

Dar „în fond", cum spun avocaţii, aş zice că la dumneata peisajul domină pe om, dar vezi că tocmai omul e acela care însufleţeşte peisajul. Imi aduc aminte că, la Dikoe pole, un „cioban", arătîndu-mi umbra unei păsări care zvîcnise în zbor peste stepa goală, peste pietrele risipite în stepă, mi-a spus: „Vezi? Piatra a vrut să prindă umbra; s-a mişcat!" Imaginaţie înseamnă a încrusta chipul omului în „natură" pentru a însufleţi inerţia ei, deoarece ea, în comparaţie cu omul, este întotdeauna inertă. Dumneata simţi bine acest lucru, dar îţi mai lipseşte ceva. Şi mi se pare că îţi lipseşte tocmai elementul creator, care să însufleţească peisajul prin principiul activ al vieţii — omul, călătorul, păstorul, muncitorul, plugarul, gînditorul — cu alte cuvinte printr-o figură.

Nu ştiu de este aşa, şi, dacă greşesc, nu mă asculta. Esenţialul rămîne însă acesta: eşti un poet bun, autentic, şi sînt convins de continua dumitale creştere. Nu înceta să înveţi.

Mulţumesc pentru carte.

Să fii sănătos.

A. PEŞKOV

3.IV.28 Sorrento

Cum o duci? Ce mai lucrezi, în afară de versuri? N-ai încercat să scrii proză, nu simţi nevoia? N. Tihonov scrie în proză minunat. Aproape toţi prozatorii francezi au început cu versuri — probabil că de aceea sînt maeştri atît de buni ai formei.

A. P.

Obradovici Serghei Alexandrovici (n. în 1892) — poet sovietic.

„Marşul" — culegere de versuri. de S. Obradovici. Marşul, ed. „Zemlia i fabrica", M. 1928.

„N. Tihonov scrie în proză minunat", — In 1927—1928 au apărut cărţile cu povestiri ale lui N. S. Tihonov: „Cai militari", Ghiz, L. M. 1927, „Un om rîscat". Ghiz L. M. 1927 şi „Sase neguri", Ghiz, M. L. 1928.

Către A. S. Makarenko

3 iunie 1926, Sorrento

Te felicit din toată inima şi te rog să feliciţi colonia cu prilejul mutării în locul cel nou.

Vă doresc tuturor forţe noi, vioiciune sufletească, încredere în cauza noastră.

Săvîrşeşti un lucru minunat, care trebuie să dea roade excelente. Acest pămînt e cu adevărat pămîntul nostru. Noi l-am făcut să rodească, noi l-am împodobit cu oraşe, l-am brăzdat cu drumuri, am înfăptuit pe el tot felul de minuni, noi, oamenii, care în trecut am fost cîrpeie infime de materie mută şi informă, apoi pe jumătate fiare, iar astăzi — iniţiatorii îndrăzneţi ai vieţii noi.

Fiţi sănătoşi şi preţuiţi-vă unul pe altul, fără a uita că în fiecare om e ascunsă forţa înţeleaptă a constructorului şi căreia trebuie să i se dea libertatea de a se dezvolta şi a înflori, pentru ca ea să îmbogăţească pămîntul cu minuni şi mai mari.

Salutări.

M. GORKI

PAGINI DE ISTORIE

Sprijinul acordat de ruşi şi cazaci campaniilor antiturceşti conduse de Mihai Viteazul

La sfîrşitul anului 1594 şi începutul anului 1595 cazacii participă cu forţe importante la prima fază a războiului dintre romîni şi turci, fază care consfinţeşte cîştigarea primelor elemente ale independenţei faţă de Poartă. Astfel, poate fi amintit ajutorul dat de cazaci lui Mihai Viteazul în cadrul campaniilor duse împotriva turcilor dincoace şi dincolo de Dunăre.

Dar cazacii nu acţionează din plin numai sub conducerea lui Mihai Viteazul. Principele Transilvaniei primeşte şi el oferta cazacilor de a contribui la luptele cu turcii din această regiune, iar în Moldova se perfectează amănuntele reunirii principalelor forţe moldoveneşti şi cazace, conform scrisorii pe care Aron Vodă o trimite Hatmanului cazacilor: „...fără întîrziere vă veţi ridica şi vă veţi uni cu noi, acolo unde va fi voia noastră să vă arătăm...". In martie-aprilie, Benderul este asediat din nou, iar un raport venetian vorbeşte pe larg de însemnatele succese obţinute pe linia Dunării de o armată compusă din cazaci, moldoveni, munteni şi transilvăneni, menţionîndu-se mai ales asaltul Benderului şi al Brăilei. Amploarea operaţiunilor este arătată de un raport asemănător, care spune că efective ruseşti îmbarcate pe nave de asalt (cite 200 pe o navă) s-ar îndrepta în ajutorul teatrului de operaţii romînesc. De asemenea, un fel de gazete ale vremii care apar la Praga mărturisesc în amănunt înfrîngerea suferită de turci şi tătari din partea romînilor şi cazacilor, de incursiunile romîneşti şi căzăceşti în părţile tătăreşti, de asaltul Akermanului şi Ismailului, de gravele consecinţe pentru turci a luptelor din sudul Dunării.

Cazacii participă cu forţe numeroase şi la cea de a doua fază a războiului dintre romîni şi turci. Acaasta, într-un moment cînd imperiul otoman — incapabil de a face faţă în acelaşi timp situaţiei agravate pe toate fronturile de luptă — se concentrează împotriva principalelor forţe antiotomane. Iar atunci cînd se anunţă înaintarea marei armate turceşti spre Dunăre, chiar căpitanul Susevei semnalează sosirea unor întăriri căzăceşti la hotarele Moldovei şi Transilvaniei. In iulie, 5.000 de cazaci se află în Transilvania pentru a lovi pe turci şi după puţină vreme se anunţă că o armată compusă din moldoveni, munteni, transilvăneni şi cazaci l-a oprit pe Ferhad Paşa, cînd acesta a încercat să forţeze intrarea în Ţara Romînească.

7000 de cazaci sînt pomeniţi cooperînd în aceste împrejurări cu forţele militare ale Ţării Romîneşti. Pregătirile turcilor înteţindu-se, cazacii primesc noi propuneri (cum este aceea a lui Ştefan Răzvan din 28 iunie 1595): „...precum am scris şi mai înainte domniilor voastre, chemînd pe cavalerii voştri în slujba noastră împotriva păginilor şi a duşmanilor noştri, astfel şi acum vă rugăm...".

Numeroase unităţi de ruşi şi cazaci participă în această fază a războiului atît la luptele de apărare din iulie-august 1595 (al căror cel mai important moment este bătălia de la Călugăreni), cît şi la contraofensiva din timpul toamnei care a aruncat pe turci peste Dunăre. O scrisoare contemporană laudă vitejiile ruşilor şi cazacilor care au luptat sub conducerea lui Mihai Viteazul.

La sfîrşitul anului 1595, o puternică armată rusă se pregăteşte să apere Moldova de primejdia recăderii sub jugul turcesc. Probabil însă că pregătirile Rusiei erau determinate şi de planurile polone, care urmăreau supunerea Moldovei. De altfel, aceasta este şi vremea la care Mihai Viteazul începe negocierile politico-militare cu Moscova. Negocierile s-au încheiat cu o înţelegere deplină, pe care corespondenţa cancelariei ţariste o şi arată ca atare.

In 1596, frontul romînesc antiotoman primeşte o grea lovitură: o armată polonă pătrunde în Moldova şi-l înscăunează Domn pe Ieremia Movilă, care va scoate ţara din coaliţia antiotomană. Aceasta era o victorie indirectă a turcilor, care-şi puteau concentra acum forţele împotriva Ţării Romîneşti şi Transilvaniei. In martie, o parte din cazaci — care trebuiseră să părăsească Moldova — se înrolează în armata transilvană, în rîndurile căreia Sigismund Bathori se angajase anterior să încadreze 15.000 de cazaci. In acelaşi scop Mihai Viteazul se adresează oficial hatmanului cazacilor, cerîndu-i ajutor faţă de situaţia nou creată: „...nădăjduiesc de la domniile voastre că domniile voastre toţi nu vă veţi cruţa munca şi veţi veni în ţeara mea şi îmi veţi ajuta să bat pe păgîn".

Cazacii participă de asemenea cu contingente însemnate la cea de a treia faza a războiului dintre romîni şi turci (în anul 1598) cînd imperiul otoman a încercat pentru ultima dată în timpul domniei lui Mihai Viteazul să reciştige controlul asupra Ţării Romîneşti. Pentru a putea face faţă noilor primejdii, Mihai Viteazul îşi apropie armata de Dunăre, întărind-o mereu şi mărind numărul cazacilor înregimentaţi. El recheamă cazacii aflaţi în Transilvania şi trimite vorbă celor din Moldova să ia armele împotriva lui Ieremia Movilă. Negociază cu cneazul Vasile Palatinul obţinerea unui nou contingent de cazaci, primind răspuns favorabil. In acelaşi timp, Mihai negociază şi cu cneazul de Ostrog, Constantin, posibilitatea unei ridicări masive de cazaci înspre Moldova. Iar cît priveşte ţarul Feodor, acesta îi scrie (1598): „...am hotărît ca tu, Mihai Voievod, să fii în graţia noastră şi de acum înainte să te aperăm de toţi duşmanii tăi"...

Ruşii şi cazacii sprijină planul de campanie al lui Mihai Viteazul, obligînd pe turci să-şi mobilizeze forţe însemnate departe de frontul principal (în februarie turcii se apucă să construiască în acest scop o flotă, necesară operaţiunilor dintre Bender şi Akerman). Negocierile ulterioare ajunseseră probabil în faza lor finală, deoarece în iulie Mihai îl anunţă pe Şigismund Bathori că întreaga căzăcime este gata să-şi reunească forţele cu ale sale, ceea ce nu se poate realiza din cauza refuzului lui Ieremia Movilă de a acorda tranzitul prin Moldova. In septembrie, în armata lui Mihai Viteazul se găsesc 4.000 de cazaci de „primă linie" (alţi 6.000 cu 30 de tunuri mari şi 50 de tunuri mici sînt anunţaţi pentru noiembrie).

Ceva mai tîrziu, o unitate de cazaci luptă alături de Mihai în nefericita bătălie de la Mirăslău. Tot ca un ajutor pentru Mihai Viteazul trebuie considerată lovitura dată de cazaci, în noiembrie 1600, la Bender. Şi însfîrşit, cu toate ameninţările polone, numeroase unităţi de cazaci au participat la luptele din Ţara Romînească.

Spor la lucru cursurilor populare de limba rusă!

La începutul lui octombrie se deschide noul an şcolar în învăţămîntul popular de limba rusă. Sute de mii de oameni ai muncii de la oraşe şi sate, tineri şi virstnici, se apleacă cu dragoste asupra manualelor de limba rusă, hotăriţi să studieze cu sîrg, pentru a deprinde cit mai repede limba glorioşilor constructori ai comunismului.

Organizaţiile A.R.L.U.S., cărora le revine ca o sarcină de seamă organizarea învăţămîntului popular al limbii ruse, au pregătit cu grijă deschiderea noului an şcolar. Urmărirea acestor cursuri astfel ca ele să se desfăşoare cu regularitate, cu cele mai bune rezultate, este o sarcină de zi cu zi a organizaţiilor noastre.

La deschiderea noului an de învăţămînt

ION OIŢA
decanul facultăţii de limba rusă
Institutul „Maxim Gorki"

Pentru poporul nostru, realizările oamenilor sovietici constituie un nesecat izvor de învăţăminte, ce au devenit indispensabile oricărui domeniu de activitate. Cele mai strălucite succese dobîndite de către oamenii muncii din ţara noastră sînt indisolubil legate de însuşirea şi aplicarea creatoare a experienţei sovietice. De aceea animaţi de dorinţa de a lua contact direct cu imensul rezervor de învăţăminte, oamenii de cele mai diferite categorii studiază şi îşi însuşesc cu un profund interes limba rusă.

Răspunzînd dorinţei vii a oamenilor muncii din ţara noastră de a studia limba constructorilor comunismului, Consiliul General A.R.L.U.S. în colaborare cu C.C. al U.T.M. şi Institutul „Maxim Gorki", au pus bazele unei largi reţele de cursuri populare de limba rusă. În octombrie 1951, s-a elaborat şi s-a pus în aplicare un sistem de învăţămînt unic, în cadrul unui an şcolar, ceea ce a făcut ca învăţămîntul popular de limba rusă să fie foarte apropiat de celelalte forme de învăţămînt. Pe de altă parte, faptul acesta a făcut posibile urmărirea şi controlarea cunoştinţelor cursanţilor, pentru ca în felul acesta să se asigure fiecărui elev pregătirea necesară folosirii materialelor sovietice, în domeniul de muncă respectiv.

In anul şcolar 1953-1954, învăţămîntul popular de limba rusă a fost mai bine organizat. S-au găsit metode mai bune de muncă şi mulţi dintre profesorii acestor cursuri au desfăşurat o activitate plină de abnegaţie, străduindu-se să găsească metodele cele mai eficace şi căile cele mai bune în vederea asigurării unei cît mai bune pregătiri a cursanţilor.

O mare realizare este faptul că pentru prima dată, în anul şcolar 1953-1954, cursurile populare s-au ţinut după un manual special, adaptat la specificul acestor cursuri şi care a usurat considerabil atît munca profesorului cît şi munca elevilor. Totuşi, pe lîngă realizările însemnate, în anul care a trecut au existat o serie de lipsuri.

Astfel nu s-a reuşit să se asigure peste tot o bună desfăşurare a cursurilor şi o frecvenţă regulată. Faptul acesta a fost o urmare a modului birocratic de organizare a unor cursuri şi a lipsurilor care s-au remarcat în ceea ce priveşte recrutarea elevilor desfăşurată în unele regiuni. Aşa, de pildă, s-au recrutat elevi fără să se ducă o muncă pregătitoare prealabilă, şi fără să li se explice necesitatea însuşirii limbii ruse şi sarcinile ce le revin în cadrul procesului de învăţămînt: frecvenţă regulată, respectarea programului de lucru etc.

De multe ori, învăţămîntul popular de limba rusă a fost privit ca o chestiune de campanie, fără să existe o grijă permanentă, de fiecare zi, faţă de aceste cursuri, de la începutul şi pînă la sfîrşitul anului şcolar. Această lipsă a făcut ca pe primul plan să fie trecută cantitatea în detrimentul calităţii.

O altă lipsă, care a avut repercusiuni grave în buna desfăşurare a învăţămîntului popular de limba rusă a fost în legătură cu alegerea şi repartizarea profesorilor. Pedagogul are un mare rol în bunul mers al procesului de învăţămînt. In cadrul cursurilor populare de limba rusă, condiţiile sînt deosebite de cele din învăţămîntul de stat. Aici profesorul are de-a face cu altfel de elevi, maturi, care sînt totuşi elevi. Profesorul are deci aceeaşi menire, însă trebuie să ţină seamă de împrejurările şi oamenii cu care lucrează şi să pună de acord măiestria şi metodele sale pedagogice cu condiţiile noi de muncă. Or, acestea n-au putut fi realizate în multe locuri unde subestimîndu-se importanţa învăţămîntului popular de limba rusă, au fost repartizaţi la aceste cursuri profesori lipsiţi nu numai de experienţă didactică, dar şi de o calificare corespunzătoare. Mai mult decît atît. In unele regiuni ca, de pildă, Bucureşti, Constanţa, Cluj, Craiova ş.a. criteriul de selecţionare a profesorilor pentru cursurile populare de limba rusă a fost cu totul greşit. Se pretindea doar atît: să fie cunoscători ai limbii ruse. Este însă cunoscut faptul că nu orice cunoscător al unei limbi poate să şi predea limba respectivă celor care nu o cunosc.

Este lesne de închipuit la ce consecinţe a dus această practică dacă pe lîngă alegerea şi repartizarea defectuoasă a profesorilor, s-a mai adăugat şi inactivitatea unor comitete regionale şi raionale, care aveau ca sarcină îndrumarea şi controlul permanent al cursurilor populare. In afară de aceasta, a existat o slabă colaborare cu secţiile de învăţămînt ale sfaturilor populare regionale şi raionale. Nu s-au organizat brigăzi de control formate din profesori, cu metodişti şi inspectori de limba rusă de la sfaturile populare regionale şi raionale menite să studieze modul în care funcţionează cursurile populare de limba rusă, metodele aplicate de profesori şi în ce măsură aceste metode corespund specificului cursului popular respectiv.

Avem obligaţia de a lua toate măsurile ca aceste lipsuri să fie înlăturate fără întîrziere în noul an şcolar, pentru că numai astfel se vor putea asigura condiţii normale unei pregătiri eficace, de calitate, numărului mare de cursanţi.

Sarcina principală trebuie să fie înarmarea elevilor acestor cursuri cu cunoştinţele necesare folosirii materialelor sovietice în munca lor profesională. Pentru aceasta, este necesar ca încă de la început să se pornească o acţiune comună a tuturor organizaţiilor de masă şi instituţiilor de stat interesate, pentru a se asigura oamenilor muncii condiţiile organizatorice prielnice pentru însuşirea limbii ruse.

In acest an se vor organiza două forme de învăţămînt. Prima formă va cuprinde 3 cicluri, cu o durată de studii de 3 ani, fiecare ciclu echivalînd cu un an şcolar obişnuit. A doua formă, cuprinde cursuri pentru avansaţi, la care vor participa absolvenţii ciclului 3. Invăţînd din experienţa anului trecut, este indicat să se respecte în organizarea cursurilor criteriul teritorial, adică pe ateliere, pe secţii etc. Pe de altă parte, nu trebuie uitat nici principiul omogenităţii cursurilor a cărui nerespectare a creat atîtea greutăţi în anul trecut.

De o importanţă deosebită în orice activitate este exemplul personal. Iată de ce, în primul rînd activiştii, conducătorii şi organizatorii cursurilor populare de limba rusă trebuie să fie printre primii înscrişi şi să dea exemplu în ceea ce priveşte frecvenţa şi pregătirea, fapt ce va constitui un imbold şi va asigura o bună frecvenţă a cursanţilor.

Lecţiile de limba rusă transmise prin radio sînt de asemenea un bun prilej de a învăţa limba rusă. In acest sens va trebui să se urmărească şi să se întocmească o evidenţă a celor care urmează aceste cursuri, dîndu-le ajutor prin organizarea de consultaţii lunare. Si cu această categorie de elevi va trebui să se organizeze examene şi să se dea fiecăruia certificate de absolvire.

In obţinerea succeselor în învăţămîntul popular de limba rusă, ca în orice învăţămînt, un rol de seamă revine organizării. De ea depinde în mare măsură bunul mers al cursurilor. Iată de ce, încă de la început, trebuie să se acorde o atenţie deosebită reorganizării comisiilor regionale şi raionale, care să lucreze pe baza unor planuri concrete, realizabile, în care să se prevadă sarcinile fiecărui membru în parte.

Pe lîngă aceasta, va trebui să se organizeze un activ obştesc compus din elevi ai ciclului 3, profesori, preşedinţi de cercuri şi responsabili de cursuri, menit să controleze şi să îndrume cursurile populare.

Oamenii muncii care participă acum în număr mare la primele lecţii din acest an şcolar sînt dornici să înveţe limba rusă cît mai curînd. Ne revine sarcina de cinste de a lua toate măsurile pentru a le înlesni o cît mai temeinică însuşire a limbii ruse, contribuind în felul acesta la măreaţa cauză a construirii societăţii socialiste în ţara noastră.

Cunoaşterea limbii ruse — ajutor nepreţuit în muncă

Experienţa şi realizările colhoznicilor, sovhoznicilor şi ale cercetătorilor sovietici în domeniul zootehniei, constituie o călăuză preţioasă în munca colectivului nostru. In problemele însămînţărilor artificiale, în combaterea sterilităţii la animalele domestice — obiective ale cercetărilor secţiei în care lucrez, lucrările cercetătorilor sovietici Milovanov, Smirnov, Ugriumov, Ojin, Tarasov, Studenţov ş.a. deschid însemnate căi de documentaţie. Intrucît traducerile n-au reuşit să cuprindă decît în parte bogata literatură de specialitate sovietică, ne loveam adesea de greutăţi în studierea acestor lucrări.

De aceea, cînd în institutul nostru s-au organizat primele cursuri populare de limba rusă, m-am înscris cu hotărîrea de a studia cu sîrguinţă, pentru a-mi însuşi noţiunile de bază ale lexicului şi regulile gramaticale, care să-mi permită orientarea în textele în limba rusă.

Am absolvit cele trei cicluri ale cursurilor populare. Cunoştinţele căpătate la aceste cursuri mi-au creat posibilitatea de a aprofunda cunoaşterea limbii ruse prin studiu individual. De un real folos mi-au fost şi lecţiile de limba rusă transmise prin posturile noastre de radio, pe care le-am audiat cu regularitate. Am început să traduc mai întîi din textele cuprinse în cărţile pentru copii, apoi, cu ajutorul dicţionarului, am trecut la traducerea unor texte ştiinţifice mai uşoare, şi prin exerciţiu, am reuşit să mă familiarizez cu o seamă de termeni şi expresii tehnice pe care mi le notez cu regularitate, în ordine alfabetică, într-un caiet.

Bagajul de cunoştinţe însuşit pînă în prezent, îmi permite să traduc — desigur, cu ajutorul dicţionarului, — fragmente din lucrările de specialitate sovietice, lucrate de cercetările ce se efectuează în laboratorul nostru. Cunoaşterea limbii ruse mi-a fost de nepreţuit folos în documentarea din Obstetrica lui I. G. Gubarevici, din culegerea de lucrări ale cercetătorilor sovietici cu tema „Bolile necontagioase ale animalelor domestice" ş.a. pentru redactarea unei broşuri pe care am publicat-o de curînd.

Mai am încă mult de învăţat pentru a ajunge un bun cunoscător al limbii ruse. Imi lipseşte mai ales exerciţiul în vorbire. Nu pot purta încă o conversaţie mai lungă în limba rusă. Tocmai de aceea consider binevenită iniţiativa organizării unor cursuri speciale pentru absolvenţii ciclului III. Acest curs, îmi va ajuta să aprofundez cunoştinţele de limbă rusă, să-mi îmbogăţesc vocabularul şi să pot conversa cu uşurinţă.

Devenind un bun cunoscător al limbii ruse, îmi voi putea însuşi şi mai temeinic experienţa sovietică în domeniul zootehniei, metodele avansate sovietice din această ramură, putînd astfel contribui prin cercetările laboratorului nostru la îmbunătăţirea şeptelului, sarcină deosebit de importantă pe care o trasează Proiectul de Directive ale celui de al II-lea Congres al P.M.R. cu privire la dezvoltarea agriculturii în următorii 2—3 ani.

dr. V. OŢEL
şef de laborator la Institutul de Cercetări Zootehnice

Invăţ limba rusă

Sînt prins ca-n chingi de treburi şi poeme
Incît nici somnul nu mă ispiteşte,
Şi totuşi îmi găsesc un pic de vreme
Ca să deprind vorbirea în ruseşte.

Dar eu nu-nvăţ aşa, din modă-aleasă
Ca un fecior de domn, de altădată,
Nici să mă bilbîi la vreo-naltă masă,
Sau ca să plac acasă la vreo fată.

Cu mine-ntreg poporul meu învaţă,
Şi-acesta-i semn că nu trudesc în van;
Căci o să-mi fie sprijin bun în viaţă,
Ca sfatul dat pe front de-un veteran.

Doar limba asta o vorbesc ostaşii
Care mi-au smuls căluşul pus în gură
Şi din strînsoare-mi slobozîră paşii,
Şi sufletu-mi, şi vorba-mi renăscură.

Ei şi Partidul meu mă învăţară,
Cuvîntul „bine", spus în limba mea,
Spre a slăvi în vers ce-i nou prin ţară
In limba-n care buna-mi povestea.

Iar limba rusă de-am s-o ştiu curînd
Poate că domnii m-or bîrfi pe mine...
Dar limba mea eu n-o-njosesc nicicînd,
Ci o să-nvăţ cum s-o cinstesc mai bine!

NICOLAE STOIAN

Voi studia cu şi mai multă sîrguinţă

In toate domeniile de activitate din ţara noastră, documentaţia sovietică ne este sprijin de fiecare zi. In ramura în care muncesc, industria textilă, mi-am dat seama că numai însuşindu-ne şi aplicînd înaintata experienţă a oamenilor sovietici, vom reuşi să obţinem succese din ce în ce mai mari.

Cunoaşterea temeinică şi aplicarea acestei experienţe nu poate fi realizată, însă, fără cunoaşterea nemijlocită a publicaţiilor sovietice de specialitate. De aceea, însuşirea limbii ruse este o cerinţă imediată pentru fiecare muncitor fruntaş, tehnician, inginer conducător din fabrica noastră.

In întreprinderea noastră, „Flamura roşie", s-a organizat anul trecut un curs popular de limba rusă, ciclul I, la care s-au înscris cu mult entuziasm muncitori, tehnicieni, ingineri. Printre acestia, mă aflam şi eu.

Cu destulă sfială m-am apucat de studiu. Dar, văzînd interesul depus de tov. Petre Lesekes, maistru ţesător, sau de Maria Comnacu, fruntaşă în producţie, care lucrează la trei războaie, după metoda marşrut şi atîţia alţii, m-am decis să învăţ sîrguincios. Şi, într-adevăr, am absolvit ciclul I cu succes. Azi scriu şi citesc cu destulă uşurinţă texte mai uşoare.

In anul acesta, alături de numeroşi tovarăşi din fabrica noastră, m-am înscris la ciclul II, organizat de cercul A.R.L.U.S. Mă voi strădui să urmez şi ciclul III. In felul acesta, voi reusi cu timpul, să citesc numeroasele cărţi şi reviste tehnice sovietice, ce se află în biblioteca noastră, cum sînt: „Tekstîlnaia promîşlenost", „Himia i himicescaia tehnologhia", „Jurnal obşcei himii" şi altele.

Acum, în preajma deschiderii noului an, aştept cu multă nerăbdare să reîncep studiul limbii ruse şi să-mi pun cît mai grabnic cunoştinţele mele în slujba ridicării calităţii producţiei din fabrica noastră.

C. BRUCAR
director adjunct al fabricii „Flamura roşie"-Oraşul Stalin

Intensă activitate editorială în cinstea Lunii Prieteniei

In cadrul pregătirilor pe care le desfăşoară A.R.L.U.S.-ul pentru sărbătorirea Lunii Prieteniei Romîno-Sovietice şi a 10 ani de existenţă a A.R.L.U.S.-ului, un loc important îl ocupă activitatea editorială a Consiliului General A.R.L.U.S.

Astfel, pentru manifestările şi acţiunile ce se vor desfăşura în cursul Lunii Prieteniei în centrele regionale şi raionale, la cluburi, cămine culturale, colţuri roşii, Consiliul General A.R.L.U.S. editează o serie de broşuri, caiete culturale, materiale de agitaţie vizuală, ce au ca temă: marile realizări ale Uniunii Sovietice pe tărîm economic, social-politic, cultural, aspecte din viaţa de toate zilele a oamenilor sovietici, precum şi roadele aplicării experienţei sovietice în ţara noastră.

Experienţa sovietică în ajutorul îndeplinirii Proiectului Directivelor celui de al II-lea Congres al P.M.R. este tema unei culegeri care tratează probleme ca, de pildă: cultura plantelor industriale, a cartofilor şi legumelor, creşterea animalelor.

O altă broşură pe care o editează în această perioadă Consiliul General A.R.L.U.S. poartă titlul „Oamenii sovietici luptă pentru îndeplinirea hotărîrilor P.C.U.S.".

Pentru alcătuirea programelor culturale ce se vor desfăşura în această perioadă, se editează o serie de caiete culturale, care cuprind versuri şi fragmente de proză în legătură cu prietenia romîno-sovietică, partituri ale compoziţiilor muzicale pe aceeaşi temă, scenete, prezentări ale dansurilor popoarelor din Uniunea Sovietică şi altele.

In afară de aceasta, tot în cadrul pregătirilor pentru Luna Prieteniei, Consiliul General A.R.L.U.S. editează un bogat material de agitaţie vizuală. Astfel, cercurile A.R.L.U.S. vor primi în această perioadă două fotogazete cu temele: „Gospodăria obştească — izvorul bogăţiei colhoznice" şi „Agrotehnica sovietică — sprijin preţios pentru sporirea producţiei agricole". Se mai editează de asemenea un ciclu de fotogazete cu subiectul: „Cum rodeşte ajutorul şi experienţa sovietică în patria noastră".

Comitetele regionale şi raionale A.R.L.U.S. au datoria să ia toate măsurile atît în ceea ce priveste difuzarea operativă a materialelor cît şi îndrumarea activului din cercuri spre o justă şi competentă folosire a acestor materiale.

O nouă mărturie a ajutorului internaţionalist al Uniunii Sovietice

C. LONCEAR
Prim locţiitor al ministrului Industriei Metalurgice şi a Construcţiei de Maşini

Acum cîteva zile, a fost publicat Comunicatul sovieto-romîn cu privire la predarea către Republica Populară Romînă a cotei de participaţie sovietică în societăţile mixte sovieto-romîne. In Comunicat se arată că au fost semnate la Moscova Acordurile privind vînzarea şi predarea către R.P.R. a părţii de participaţie sovietice din „Sovromtransport", „Sovromutilajpetrolifer", „Sovrommetal", „Sovromcarbune", „Sovromnavat", „Sovromtractor", „Sovromchim", „Sovromgaz", „Sovromlemn", „Sovromconstructia", „Sovrombanc" şi „Tars".

Crearea acestor societăţi a avut ca obiectiv să contribuie la refacerea şi dezvoltarea economiei Romîniei, care a avut de suferit pierderi mari în urma ocupaţiei germano-fasciste. Experienţa existenţei Sovromurilor confirmă în mod convingator că aceste societăţi au avut un rol deosebit de important în refacerea şi dezvoltarea ramurilor hotărîtoare ale economiei noastre naţionale.

Dacă ne referim numai la sectorul industriei metalurgice şi constructoare de maşini, nu se poate aprecia îndeajuns contribuţia multilaterală şi eficace pe care au adus-o societăţile mixte sovieto-romîne în făurirea şi dezvoltarea industriei grele — temelia temeliilor construirii socialismului în ţara noastră.

La sfîrşitul celui de al II-lea război mondial, în 1945, producţia de oţel a ţării scăzuse la mai puţin de o treime faţă de nivelul antebelic. Datorită creării societăţii sovieto-romîne Sovrommetal, furnalele Reşiţei au prins din nou viaţă. Cu minereul din Krivoi-Rog, cu cărbunii din Donbass, cu maşini şi agregate fabricate în marile uzine ale Uniunii Sovietice, puternica cetate a oţelului de la Reşiţa a reintrat în funcţiune, dînd patriei din ce în ce mai multă fontă, oţel şi laminate.

Un rol hotărîtor în reconstrucţia socialistă a agriculturii, în aşezarea agriculturii pe o bază nouă, modernă, a avut uzina de tractoare din Oraşul Stalin. Pe ruinele uzinelor I.A.R., distruse de bombardamentele anglo-americane, a fost ridicată o mare unitate a industriei noastre socialiste înzestrată cu utilaj sovietic de înaltă tehnicitate. Această uzină, mîndrie a întregului nostru popor, a fabricat mii şi mii de tractoare I.A.R.-22, I.A.R.-23 şi K.D.-35, care brăzdează ogoarele ţării. Astăzi, agricultura noastră dispune de peste 25.000 tractoare convenţionale, în cea mai mare parte fabricate în ţară.

Un nepreţuit aport în dezvoltarea economiei noastre naţionale l-a adus şi societatea Sovromutilajpetrolifer. In urma aportului sovietic sub formă de utilaj modern şi de materiale şi prin munca însufleţită a constructorilor de masini din ţara noastră, noi avem acum o puternică industrie de utilaj petrolifer, care este în măsură nu numai să satisfacă principalele nevoi ale ţării noastre, ci să şi creeze în acelaşi timp importante disponibilităţi pentru export.

La începutul acestui an, producţia de sape cu role a atins un nivel de 777% faţă de nivelul producţiei din 1950, cea de prăjini pătrate a atins un nivel de 436% în comparaţie cu 1950. Un asemenea ritm înalt de dezvoltare a producţiei de utilaj petrolifer a fost posibil numai în condiţiile ajutorului puternic dat de Uniunea Sovietică pentru creşterea bazei materiale tehnice a întreprinderilor acestor societăţi, pentru continua lor întărire economico-organizatorică.

Intreprinderile mixte sovieto-romîne au constituit puternice focare de răspîndire a experienţei sovietice în ceea ce priveşte organizarea muncii, conducerea şi administrarea întreprinderilor socialiste. Astăzi, zeci de mii de muncitori din industria metalurgică şi constructoare de maşini aplică înaintatele metode sovietice, dînd o contribuţie importantă la creşterea producţiei şi productivităţii muncii. Intr-o măsură însemnată acest lucru a devenit posibil datorită faptului că în Sovromuri şi-au făcut simţite prezenţa nu numai maşinile sovietice, ci şi capacitatea tehnică şi organizatorică a oamenilor sovietici, a inginerilor şi specialiştilor sovietici.

Astfel, de pildă, tehnicienii sovietici de la Reşiţa au fost aceia care au găsit soluţii tehnologice înaintate pentru cele mai complexe probleme de producţie ale Reşiţei, precum: stabilirea tehnologiei elaborării oţelurilor de rulmenţi în cuptoarele electrice; stabilirea tehnologiei oţelurilor în cuptoarele Siemens-Martin. Inginerul sovietic Posmetnii a elaborat instrucţiuni tehnologice bazate pe situaţia specifică a utilajului şi în raport cu nivelul profesional al colectivului de la oţelărie, pentru îmbunătăţirea calităţii şi creşterea producţiei de oţeluri superioare şi aliate. Tot aşa, inginerul sovietic Alexei Nikolaevici Cernitov ne-a ajutat să elaborăm tehnologia nouă a fabricării cărămizilor silică din materie primă indigenă. Prin reţetele alcătuite cu ajutorul acestui specialist sovietic, se pot produce în ţară cărămizi silică de calitate superioară, realizîndu-se astfel economii însemnate. Studiindu-se durabilitatea bolţilor cuptoarelor S.M., s-a constatat că bolţile cuptoarelor cu cărămizi de proveniţă străină au avut o durată de serviciu mai mică decît cele căptuşite cu cărămizi din materie primă indigenă, fabricate după indicaţiile specialistului sovietic. Astfel, la Combinatul Sovrommetal-Reşiţa, în timp ce bolta cuptorului S.M. nr. 2, căptuşită cu cărămizi străine, nu a rezistat decît la 273 de şarje, bolta cuptorului nr. 6, căptuşită cu cărămizi indigene fabricate după formula sovietică, a rezistat la 417 şarje.

Ce mare este deosebirea între felul în care înţelegeau „să ne ajute" tehnicienii firmelor capitaliste şi între ajutorul tovărăşesc pe care ni-l dau tehnicienii sovietici în opera de industrializare a ţării noastre!

In această privinţă, un exemplu semnificativ îl constituie felul în care au fost sfidaţi tehnicienii noştri de către reprezentanţii firmei germano-americane „Koppers", care au ars în public planurile coşeriei de la Reşiţa, pentru ca să-şi păstreze „exclusivitatea" acestora, 14 ani mai tîrziu, tehnicienii sovietici ne-au trimis, în 4 exemplare, proiectul unei alte uzine cocsochimice de 10 ori mai mare.

Ajutorul acordat de Uniunea Sovietică dezvoltării economiei noastre naţionale în cadrul societăţilor mixte sovieto-romîne este expresia relaţiilor de tip nou, statornicite între ţările lagărului socialist. Principala particularitate a acestor relaţii constă în aceea că la baza lor stă egalitatea deplină şi reală în drepturi a statelor mari şi mici, respectarea suveranităţii şi independenţei fiecărui stat, strînsa colaborare economică şi ajutorul reciproc frăţesc, pentru realizarea unui avînt economic general.

Insesi condiţiile în care U.R.S.S. a predat Romîniei partea de participaţie sovietică sînt o puternică expresie a atitudinii prietenesti a Uniunii Sovietice faţă de ţara noastră şi un nou sprijin pentru dezvoltarea mai departe a economiei naţionale a R.P.R. După cum arată Comunicatul sovieto-romîn, valoarea părţii de participaţie sovietice la societăţile mixte va fi achitată de R.P.R. în condiţiuni avantajoase, în rate eşalonate pe o serie de ani.

Beneficiind mai departe de ajutorul puternic şi frăţesc al Uniunii Sovietice, poporul nostru păşeşte înainte, hotărît să obţină noi succese în construcţia economică şi în ridicarea nivelului de trai al oamenilor muncii. Colectivele întreprinderilor care au aparţinut societăţilor mixte sovieto-romîne consideră ca o sarcină de onoare a lor de a rămîne mai departe unităţi de frunte ale industriei noastre socialiste, focare puternice de răspîndire şi generalizare a bogatei experienţe tehnice şi organizatorice acumulate datorită ajutorului sovietic.

Oamenii muncii din ţara noastră consideră aceste acorduri ca o nouă dovadă a puternicei prietenii romîno-sovietice. Ei sînt ferm hotăriţi să lupte şi mai mult pentru adîncirea alianţei şi colaborării frăţesti cu marea Uniune Sovietică, pentru înflorirea patriei noastre.

Pe marginea Proiectului Directivelor Congresului al II-lea al P. M. R.

Invăţăm din experienţa legumicultorilor sovietici

DUMITRU GROSU
vicepreşedinte al Comitetului executiv al Sfatului Popular al regiunii Ploeşti

Oamenii muncii din regiunea Ploeşti au primit cu multă însufleţire Proiectul de Directive ale Congresului al II-lea al P.M.R. cu privire la dezvoltarea agriculturii în următorii 2—3 ani. Ei dezbat larg prevederile din Proiect şi propun variate măsuri concrete pentru a transpune fără întîrziere în practică acest vast şi complex program de înflorire rapidă a agriculturii, de asigurare a unei abundente de variate produse necesare ridicării continue a nivelului de trai al celor ce muncesc.

Condiţiile de sol, climă, precum şi cele economice şi sociale au creat posibilitatea creării în regiunea noastră a unei agriculturi cu cele mai variate ramuri. Partidul ne cheamă ca, în următorii 2—3 ani, să dezvoltăm rapid feluritele ramuri ale agriculturii. In discuţiile care au loc pe marginea Proiectului de Directive, oamenii muncii accentuează rolul important pe care îl are în îndeplinirea sarcinilor trasate de partid experienţa înaintatei agriculturi sovietice.

Pentru regiunea noastră, care se caracterizează printr-o puternică dezvoltare industrială, prezintă deosebită importanţă prevederile din Proiectul de Directive privitoare la mărirea producţiei de cartofi şi legume. Proiectul prevede extinderea suprafeţelor cultivate cu cartofi şi legume, specificînd că: „Extinderea acestor culturi să se facă în primul rînd în zonele din jurul centrelor muncitoreşti şi oraşelor industriale mari, astfel ca fiecare din aceste zone să aibă baze proprii de aprovizionare". Pentru aprovizionarea populaţiei cu legume proaspete în cursul iernii, Proiectul trasează sarcina de a se extinde mult culturile de legume în sere şi răsadniţe, indicînd: „Să se folosească în acest scop, pe scară cît mai largă, apa caldă, aburii şi căldura provenită din instalaţiile diferitelor uzine, termocentrale şi alte întreprinderi, precum şi gazele naturale şi apele termale".

Dacă regiunea Ploeşti se distinge prin cerinţe mari de produse alimentare, în acelaşi timp socotim că cu greu s-ar putea găsi o altă regiune în care să fie concentrate, ca în regiunea noastră, condiţiile favorabile de crestere a producţiei de cartofi, legume şi zarzavaturi.

Din practica de pînă acum, rezultă ce rol important are aplicarea experienţei legumicultorilor sovietici, pentru folosirea cît mai deplină a acestor condiţii.

Foarte bune rezultate a dat în regiunea noastră metoda răsădirii legumelor în ghivece nutritive. De exemplu la G.A.S. Horticola din Buzău, în 1953 au fost confecţionate 800.000 ghivece nutritive. Roşiile plantate în ghivece au dat o producţie de 82.000 kg la hectar. Acest succes l-a îndemnat pe lucrătorii gospodăriei să confecţioneze în anul curent 2.397.170 ghivece.

Nu putem rămîne nepăsători în faţa unor realizări atît de însemnate. Trebuie să luăm măsurile trebuincioase pentru a populariza şi extinde larg printre cultivatorii de legume această metodă înaintată.

In ce priveşte o altă cultură alimentară importantă — cultura cartofilor —, ştiinţa agrotehnică sovietică ne-a fost de asemenea de mult ajutor. Conform unor date ştiinţifice vechi se ajunsese la concluzia că partea de sud a regiunii noastre nu este favorabilă culturii cartofilor. Această teză a fost însă spulberată de rezultatele obţinute în 1953 prin aplicarea metodei sovietice a plantării de vară a cartofilor. La gospodăria agricolă colectivă din Coşereni, raionul Urziceni, de exemplu, s-a obţinut prin aplicarea acestei metode o producţie de 8.200 kg. cartofi la hectar, faţă de 5.500 kg. cît s-au strîns de pe sectoarele plantate după metodele obişnuite. Gospodăria agricolă colectivă din Tăbărăşti, raionul Buzău, de asemenea a sporit producţia de cartofi la hectar de la 4.000 kg la 10.000 kg plantînd cartofii vara şi irigîndu-i.

O serie de experimentări efectuate în regiunea noastră dovedesc utilitatea introducerii altei metode sovietice înaintate în cultura cartofilor — a metodei iarovizării. In raionul Pucioasa, cartofii iarovizaţi au dat un spor de producţie de 30%. Sporuri mari s-au obţinut şi la experimentările efectuate în raioanele de cîmp ale regiunii.

De aceea, după ce în 1953 a fost cultivată cu cartofi iarovizaţi o suprafaţă neînsemnată, în anul curent au fost plantaţi cartofi iarovizaţi pe 299 hectare.

Răspîndind larg metoda plantării de vară a cartofilor, folosind numai soiuri timpurii, extinzînd metoda iarovizării, vom reuşi ca în viitorii 2—3 ani să asigurăm o parte însemnată din necesarul de consum al regiunii noastre.

Deosebită atenţie trebuie să acorde legumicultorii din regiunea noastră producerii de legume în sere şi răsadniţe, pentru ca oamenii muncii să aibă legume proaspete în tot timpul anului. In această privinţă, sînt pentru noi adînc pilduitoare experienţa şi succesele legumiculturii sovietice. Faptul, de exemplu, că chiar în zona nordică a Uniunii Sovietice se asigură prin culturi în sere şi răsadniţe o cantitate anuală de 10—15 kg legume proaspete de fiecare cap de locuitor din centrele industriale este pentru noi un puternic îndemn de a extinde mult mai mult cultura forţată a legumelor, de a mări considerabil suprafeţele de sere şi răsadniţe. Avem în acest scop mari posibilităţi — existenţa în apropiere a combustibilului lemnos, a zăcămintelor de cărbuni, petrol şi gaze naturale, dar mai ales a unor mari întreprinderi care sînt surse de apă caldă, aburi fum, etc. care se pot folosi la încălzirea serelor.

De la apariţia Proiectului de Directive, Comitetul executiv al Sfatului Popular al regiunii Ploeşti a şi trecut la identificarea marilor posibilităţi locale de sporire a producţiei de legume. Este posibil ca numai în 1955 să extindem cu 250 ha. suprafeţele irigate pentru legume. De asemenea, se vor extinde mult suprafeţele serelor. Este un exemplu grăitor în această privinţă activitatea G.A.S. Valea Călugărească, secţia Plavia. Cultivînd în sere roşii, ardei şi varză timpurie, lucrătorii de la această secţie au realizat o producţie mare de legume şi de bună calitate, acoperind cheltuielile de investiţie. De aceea, conducerea gospodăriei a hotărît ca numai în 1955 să extindă suprafaţa serelor de la 10.000 m.p. la 16.000 m.p.

Multă atenţie trebuie dată şi sporirii numărului de răsadniţe calde în regiunea noastră, pentru producerea de legume şi zarzavaturi timpurii. Folosind valoroasa experienţă sovietică în acest domeniu, vom construi o serie de combinate de sere şi răsadniţe. Sînt acum în curs de desfăşurare lucrări de acest fel la combinatul 23 August-Cîmpina. In astfel de combinate, se poate folosi cu bune rezultate energia calorică rezultată de la variatele întreprinderi industriale. Sînt mari posibilităţi de folosire a energiei calorice din întreprinderi, prin crearea de sere şi răsadniţe în raioanele Tîrgovişte, Ploeşti, Cricov, Buzău, R. Sărat. Gospodăriile anexe ale uzinelor de utilaj petrolifer, ale rafinăriilor de petrol ş.a. vor construi sere şi răsadniţe care folosesc sursele de căldură din întreprinderi.

In aceste sere şi răsadniţe, se vor aplica metode agrotehnice speciale, deosebite de agrotehnica culturii în cîmp deschis, şi iniţiate de legumicultorii sovietici.

Folosind larg experienţa înaintată a legumiculturii sovietice, vom reuşi să sporim rapid, în următorii 2—3 ani, producţia de legume şi cartofi, pentru a contribui la ridicarea nivelului de trai al oamenilor muncii

O delegaţie de ţărani şi tehnicieni agricoli din Republica Populară Romînă în vizită la staţiunea experimentală legumicolă a Academiei agricole „K. A. Timiriazev" din Moscova.
Ei cercetează un sector cu ceapă de sămînţă de un soi superior.

Din munca Asociațiilor de prietenie cu U.R.S.S.

R. P. Polonă

La 14 septembrie s-a deschis în R.P. Polonă, Luna Prieteniei Polono-Sovietice și s-a sărbătorit cea de a X-a aniversare a Asociației pentru prietenia polono-sovietică.

La adunarea festivă care a avut loc în sala operei din Varșovia au participat activiști ai Asociației pentru prietenia polono-sovietică, reprezentanți ai vieții publice din capitală, muncitori fruntași, savanți, artiști, etc. In prezidiul adunării au luat loc Jozef Cyrankiewicz, președintele conducerii centrale a Asociației pentru prietenia polono-sovietică, președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Polone, membri ai Biroului Politic al C.C. al Partidului Muncitoresc Unit Polonez, ai Consiliului de Stat și ai guvernului, N. A. Mihailov, ambasadorul U.R.S.S. în Polonia, V. I. Spițîn, membru corespondent al Academiei de Științe a U.R.S.S., conducătorul delegației V.O.K.S. care a sosit în Polonia.

Asistența a aplaudat cu căldură cuvîntarea de salut rostită de V. I. Spițîn, conducătorul delegației V.O.K.S.

Manifestări ale prieteniei polono-sovietice se desfășoară în întreaga țară.

La cinematograful „Moscova" din Varsovia s-a deschis cel de al 7-lea festival al filmului sovietic.

In cadrul sărbătoririi Lunii Prieteniei Polono-Sovietice pe scenele teatrelor din Polonia vor fi prezentate 43 noi piese ale dramaturgilor sovietici și clasici ruși, 19 spectacole de operă și balet. Se organizează concerte ale muzicii sovietice, symposioane literare asupra cărților scriitorilor sovietici, expoziții despre viața în Uniunea Sovietică, întîlniri cu constructorii Palatului de Cultură și Știință de la Varșovia.

R. P. Ungară

Odată cu începerea noului an școlar, Asociația de prietenie cu U.R.S.S. (M.S.Z.T.) a început organizarea cercurilor prieteniei maghiaro-sovietică printre elevi. Prin organizarea acestor cercuri, se contribuie la înarmarea membrilor acestei organizații cu cunoștințe mai bogate, mai vii, privind toate aspectele realității sovietice.

Activitatea cercurilor prieteniei maghiaro-sovietică va fi centrată în jurul a trei teme, expuse fiecare într-un ciclu de șase conferințe — și anume: literatura rusă și sovietică, gloriosul trecut al poporului sovietic și călătorii prin republicile socialiste sovietice.

Organizația M.S.Z.T. desfășoară o intensă acțiune de culturalizare a satelor. In această privință, este grăitor exemplul comunei Nyradony, în care organizația locală a M.S.Z.T.-ului a contribuit mult la desfășurarea unei bogate activități culturale. Așa, de pildă, membrii organizației au reprezentat în cadrul căminului cultural opereta „Vînt de libertate" de Dunaievski, două piese ale lui Cehov — „Petitorii" și „Ursul" — comedia lui Nekrasov „Actorul". Atît echipa teatrală cît și orchestra comunei se deplasează în cele mai îndepărtate cătune ale regiunii, atrăgînd la manifestările culturale un tot mai mare număr de oameni.

R. Cehoslovacă

Pe linia hotărîrilor partidului și guvernului cu privire la dezvoltarea comerțului de stat și cooperatist, secretariatul Asociației de prietenie cu U.R.S.S. (A.P.C.S.) a hotărît să dea o mare atenție acestor domenii de activitate.

Pe linia răspîndirii experienței comerțului sovietic, serviciul de documentare al Asociației a editat două monografii: „Să îmbunătățim activitatea comerțului interior" și „Din experiența vînzătorilor fruntași din comerțul sovietic".

Un loc important îl ocupă activitatea brigăzilor și secțiilor alcătuite din muncitori și tehnicieni—membri ai Asociației— care aplică diferite metode de muncă ale fruntașilor în producție din Uniunea Sovietică. Numărul acestor brigăzi se ridică astăzi la 780, iar cel al secțiilor la 49.

Asociația a mai inițiat organizarea și desfășurarea cu succes a activității cercurilor prietenilor limbii ruse, care cuprind pe acei dintre elevii cursurilor populare de limbă rusă care doresc să-și perfecționeze cunoștințele, precum și pe alți cunoscători de limbă rusă. Conduse de către profesori ai cursurilor populare, cercurile acestea au menirea să prezinte cît mai bogat și mai atrăgător cultura sovietică, viața și realizările constructorilor comunismului.

R. P. Bulgaria

In activitatea desfășurată în anul ce s-a scurs de la cel de al V-lea Congres, Asociația de prietenie bulgaro-sovietică a înregistrat însemnate succese. Astfel, numai în anul 1953 au fost ținute 90.107 conferințe și au fost organizate manifestări artistico-culturale la care au participat peste 7.750.000 de oameni; au fost editate 14 broșuri într-un tiraj de 295.000 exemplare, au fost organizate 854 de expoziții centrale și 17.000 de expoziții mai mici, care au fost vizitate de peste 2.000.000 persoane.

In domeniul agitației vizuale, Asociația de prietenie bulgaro-sovietică a întocmit afișe, panouri, gazete de perete, dintre care 253.000 exemplare au fost folosite în orașe, iar 257.000 la sate.

Caravanele cinematografice ale Asociației au desfășurat o intensă muncă culturală de masă. Ele au organizat 7.096 vizionări de filme, la care au participat peste 1.100.000 de oameni.

In anul de învățămînt 1953—1954, U.A.B.S. a organizat 7.143 cursuri populare de limba rusă, care au cuprins 109.203 cursanți.

O nouă revistă sovietică: „Viața Internațională"

In U.R.S.S. a apărut primul număr al unei noi reviste — „Viața Internațională" — care apare trimestrial. Revista își propune ca sarcină să oglindească problemele politicii externe — ale diplomației Uniunii Sovietice și ale țărilor străine, evenimentele internaționale curente, problemele economice internaționale, situația în țările de dincolo de hotarele Uniunii Sovietice. Revista va oglindi, de asemenea, problemele de actualitate privind dreptul internațional și istoria relațiilor internaționale. Ea va pune în curent pe cititori cu literatura curentă și cu materialele importante legate de aceste probleme.

In primul număr al revistei sînt publicate: articolul de fond „Slăbirea încordării internaționale — cauza arzătoare a popoarelor" precum și articolele: „Ce a arătat conferința de la Geneva" de I. Jukov și I. Plișevski, „Sistemul securității colective — chezășia unei păci trainice în Europa" de D. Efimov, „Fenomenele de criză în economia S.U.A. și influența lor asupra celorlalte țări capitaliste" de E. Varga, „Militarismul german — o primejdie pentru pace" de D. Melnikov, „Noua victorie a principiului coexistenței pașnice" de T. Ersov.

La rubrica „Publicistica" sînt publicate articolele „Franța în fața unor hotărîri importante", de E. Tarle (revista a apărut înainte de hotărîrea Adunării Naționale Franceze care a respins tratatele de la Paris și de la Bonn) și „Legendele și adevărul despre primul război mondial" de A. Ierusalimski. Revista publică de asemenea o cronică a evenimentelor internaționale pe perioada iulie-august 1954, și o serie de articole critico-bibliografice. La rubrica de documentare sînt publicate documente privind conferința de la Geneva precum și acordul dintre Republica Populară Chineză și India cu privire la comerțul și relațiile dintre regiunea chineză Tibet și India.

—•—

In cîteva cuvinte

● Din motive lesne de înțeles populația Japoniei nu înclină de loc spre prietenia cu ocupanții americani; japonezii nu resimt decît un sentiment de ură mereu crescîndă față de „oaspeții" care n-au de gînd să plece. Agenția Kiodo Tusin s-a ocupat recent de unul din aspectele activității militarilor din forțele armate americane. **A reieșit că numai pe insula Hokkaido ei au săvîrșit în cei 9 ani de ocupație peste 2.400 de infracțiuni.**

Trebuie subliniat că această cifră este departe de a fi completă, deoarece în cursul primilor șapte ani ai ocupației, infracțiunile săvîrșite de militarii americani nu intrau sub jurisdicția autorităților japoneze. „Ca urmare a acestui fapt — transmite agenția Kiodo Tusin — victimele acestor infracțiuni, temîndu-se de diferite complicații, s-au împăcat, în majoritatea cazurilor, cu infracțiunile militarilor americani". Adică nu le-au mai făcut cunoscute autorităților.

● Ca urmare a creșterii cheltuielilor militare, alocațiile bugetare, și așa neînsemnate pentru nevoile agriculturii în țările blocului Atlanticului, se reduc sistematic.

Bugetul Ministerului agriculturii al Italiei a fost redus de la 271,9 miliarde lire cît era pe exercițiul 1948—1949 la 189,9 miliarde lire pe exercițiul 1952—1953.

In Franța, alocațiile pentru nevoile agriculturii au fost reduse cu 20 miliarde franci.

In ultimii 5 ani, în Franța, au trecut în mîinile marilor proprietari funciari și a monopolurilor, în urma ruinării gospodăriilor țărănești, peste 800.000 ha. de pămînt. In Italia 49.717 moșieri au 10.632.017 ha. de pămînt în timp ce 7.925.973 de agricultori — doar 3.757.981 ha. In medie, unui țăran îi revine aproximativ 0,5 ha. (un pogon) de pămînt, iar unui moșier peste 200 ha.

● Potrivit datelor sindicatelor americane, armata șomerilor totali din S.U.A. numără în prezent aproximativ 5,5 milioane de șomeri. In afară de aceasta în țară se mai numără cel puțin 10 milioane de șomeri parțiali.

Șomajul a cuprins și celelalte țări ale lumii capitaliste. Pînă și statistica oficială nu poate ascunde faptul că, încă spre primăvara anului 1953, în 12 țări principale ale Europei occidentale numărul șomerilor a fost cu 45% mai mare decît în anul 1948.

In legătură cu tratativele sovieto-americane în problema atomică

Au fost publicate toate documentele pe care le-au schimbat guvernul U.R.S.S. și guvernul S.U.A. în cursul tratativelor care au avut loc în problema atomică. A trecut aproape un an de cînd guvernul sovietic, urmînd ferm politica sa de pace, s-a declarat gata să ia parte la tratative confidențiale sau diplomatice, referitoare la propunerea președintelui Eisenhower, din 8 decembrie 1953, privind folosirea internațională, în scopuri pașnice, a energiei atomice. In răspunsul său din 21 decembrie 1953 la această propunere, guvernul sovietic a declarat că pornește de la convingerea că, la aceste tratative, va fi examinată, concomitent, următoarea propunere a Uniunii Sovietice:

„Statele-participante la Acord, fiind călăuzite de năzuința spre micșorarea încordării internaționale, își asumă obligația solemnă și necondiționată de a nu folosi arma atomică, cu hidrogen și alte arme de exterminare în masă.

Realizarea unui acord internațional în această problemă ar putea constitui un important pas pe calea spre completa înlăturare din armamentele statelor a armei atomice, cu hidrogen și a celorlalte tipuri de arme de exterminare în masă, cu instituirea unui strict control internațional care să asigure îndeplinirea acordului privitor la interzicerea folosirii energiei atomice în scopuri de război"

Documentele publicate înfățișează tabloul luptei consecvente a Uniunii Sovietice ca problema atomică să fie rezolvată în interesul destinderii încordării internaționale și al întăririi păcii în întreaga lume, în interesul tuturor popoarelor, care cer, tot mai hotărît, ca omenirea să fie salvată de ororile unui război atomic nimicitor.

După cum arată aceste documente, cercurile cirmuitoare ale S.U.A. au adoptat o altă poziție. Memorandumul guvernului S.U.A. din 9 iulie a anului în curs dovedește că Statele Unite au adoptat o poziție negativă față de propunerea Uniunii Sovietice. Guvernul S.U.A. și-a motivat poziția arătînd că n-ar putea fi convins de faptul că un acord privind renunțarea necondiționată a statelor la folosirea armei atomice și cu hidrogen, va fi îndeplinit. Punîndu-se însă astfel problema, poate fi pus la îndoială orice tratat internațional, orice acord — precum și orice obligații legate de ele.

Dealtminteri, este cunoscut destul de bine — din istorie — rolul important și pozitiv pe care l-au jucat unele tratate internaționale care au impus participanților obligații importante. In 1925, de pildă, a fost semnat protocolul de la Geneva cu privire la interzicerea armelor chimice și bacteriologice. Acest protocol a contribuit ca, în anii celui de al doilea război mondial, popoarele să fie salvate de urmările grave pe care le-ar fi provocat folosirea de către părțile beligerante a armelor chimice și bacteriologice. Acest fapt dovedește ca tratatele internaționale care prevăd obligații de a nu folosi anumite tipuri de arme în război, nu numai că sînt posibile, ci și necesare.

Corespunde oare propunerea S.U.A. privitoare la crearea „organismului internațional", pentru energia atomică țelului principal care stă în fața tuturor popoarelor — acela de a înlătura primejdia războiului atomic? La această întrebare nu se poate răspunde decît negativ. Intr-adevăr, punerea la dispoziția organului internațional de către statele respective a unei anumite părți de materiale atomice în vederea folosirii lor pentru nevoi pașnice, așa cum propun S.U.A., nu poate contribui la încetarea cursei înarmării atomice. In nota sa memorială din 27 aprilie, guvernul sovietic a insistat asupra faptului că, în cazul în care o mică parte a materialelor atomice va fi rezervată pentru scopuri pașnice, în timp ce masa principala a materialelor atomice va fi folosită, ca și pînă acum, pentru producția armei atomice, statele care au posibilitatea de a produce arma atomică și cu hidrogen, nu vor fi prin nimic împiedicate în sporirea continuă a stocurilor acestor arme. In această notă memorială, guvernul sovietic a atras de asemenea atenția asupra faptului că propunerea S.U.A. ocolește problema inadmisibilității folosirii armei atomice, care este o armă de exterminare în masă și că adoptarea acestei propuneri a S.U.A. n-ar aduce nici o schimbare în situația existentă, cînd statele care dispun de materiale atomice și de posibilitățile corespunzătoare pentru producția armei atomice, o produc în proporții mereu crescînde, făcînd stocuri de bombe atomice și cu hidrogen.

După cum este și lesne să ne convingem, o asemenea situație ar însemna că s-ar da, de fapt, aprobarea internațională, inadmisibilă, pentru producția armei atomice. Acest lucru nu numai că n-ar ușura realizarea unui acord cu privire la interzicerea armei atomice și înlăturarea ei din armamentele statelor ci, dimpotrivă, ar crea noi obstacole în calea realizării unui asemenea acord.

E cu neputință să nu atragă atenția faptul că la sesiunea Adunării Generale a O.N.U. care s-a deschis recent, reprezentantul S.U.A., a încercat să prezinte, într-o formă denaturată, poziția Uniunii Sovietice în problema atomică. Căutînd să inducă în eroare opinia publică, cercurile guvernante ale S.U.A. încearcă să dea impresia că nu Statele Unite ci Uniunea Sovietică ar împiedica realizarea unui acord în această problemă.

Documentele publicate în legătură cu tratativele sovieto-americane arată lipsa de temei a unor asemenea afirmații. Oricare observator fără idei preconcepute, studiind aceste documente, ajunge firesc la concluzia că Uniunea Sovietică este aceea care a insistat în cursul tratativelor, și continuă să insiste, asupra necesității unor asemenea acorduri internaționale menite să asigure neadmiterea folosirii energiei atomice în scopuri militare și să facă posibilă folosirea ei numai pentru nevoi pașnice, spre binele omenirii.

După cum reiese din mersul tratativelor sovieto-americane în problema atomică, încă nu s-a reușit punerea de acord a pozițiilor părților într-o serie de probleme esențiale. Dealtfel, punerea de acord a pozițiilor S.U.A. și Uniunii Sovietice prezintă o mare importanță pentru realizarea unui acord internațional cu privire la folosirea energiei atomice în scopuri pașnice. Tocmai de aceea guvernul sovietic, după cum se subliniază în nota sa memorială din 22 septembrie, consideră că ar fi de dorit ca cele două guverne să-și continue eforturile în vederea apropierii ambelor poziții. „Nu pot fi socotite ca epuizate — se spune în nota memorială — posibilitățile punerii de acord a pozițiilor adoptate de părți, ținînd îndeosebi seama de împrejurarea că o serie de probleme concrete, care se ivesc atît în legătură cu propunerea Uniunii Sovietice, cît și în legătură cu propunerea Statelor Unite, n-au fost încă supuse examinării cuvenite. Or, o examinare multilaterală a acestor probleme ar putea contribui la lămurirea continuă a posibilităților de realizare a unei înțelegeri corespunzătoare".

Luînd notă de declarația guvernului S.U.A. că este gata să reia oricînd tratativele legate de folosirea pașnică a energiei atomice, guvernul sovietic declară, la rîndul său, că este gata să continuie aceste tratative.

Popoarele lumii cer insistent rezolvarea cît mai grabnică a problemei interzicerii armelor de exterminare în masă. De aceea, ele salută lupta consecventă pe care o duce Uniunea Sovietică pentru preîntîmpinarea ororilor unui război atomic, pentru slăbirea încordării internaționale, pentru consolidarea păcii în lumea întreagă.

(Din „Izvestia")

In jurul celei de a IX-a sesiuni a Adunării Generale a O.N.U.

In ciuda oricărei logici

Chiar de la începutul lucrărilor celei de a noua sesiuni a Adunării Generale a O.N.U., care s-a deschis la New York, în centrul atenției se află problema care-și așteaptă de cîțiva ani rezolvarea: problema restabilirii drepturilor legitime ale Republicii Populare Chineze în Organizația Națiunilor Unite.

Toate popoarele iubitoare de pace și multe guverne cer, de mult și stăruitor, ca din O.N.U. să fie izgonită în sfîrșit fantoma gomindanistă. Ele insistă ca reprezentanții numiți de guvernul popular central al Chinei să-și ocupe locul legitim în Adunarea Generală și în celelalte organe ale O.N.U.

La 21 septembrie, șeful delegației sovietice, A. I. Vișinski, a prezentat, din nou, în O.N.U., propunerea corespunzătoare. Cu toate acestea, delegația americană, sprijinindu-se pe majoritatea înghebată din timp, nesocotind procedura, a strecurat o altă hotărîre, aceea de a nu examina în cadrul lucrărilor celei de a IX-a sesiuni a Adunării Generale din anul acesta, problema admiterii reprezentanților Republicii Populare Chineze.

Presa reacționară americană se întrece în a felicita pe Lodge, șeful delegației Statelor Unite, pentru noua sa victorie asupra Cartei O.N.U., asupra judecății sănătoase și asupra unei elementare echități.

Corespondentul influentului ziar american „Christian Science Monitor", Fry, un obișnuit al sălilor și culoarelor O.N.U., deci bun cunoscător al moravurilor locului, nu arată un prea accentuat entuziasm în legătură cu rezultatele votului. „Rezultatul a fost urmarea tratativelor de culise — scrie el — și toți cei prezenți au știut acest lucru... In convorbiri particulare, numeroși diplomați au arătat că dacă delegații ar fi votat fără să țină seama de opinia publică americană (adică de presiunea Washingtonului — N.R.) este limpede că mulți ar fi preferat să admită regimul de la Pekin în O.N.U., unde s-ar fi putut stabili contactul cu acesta și duce tratative..."

Or, părerea Departamentului de Stat s-a dovedit a fi hotărîtoare pentru mulți delegați ai altor țări care, asemenea lui Molceanin, eroul lui Griboedov, nu îndrăznesc să aibă o părere a lor proprie. Lista țărilor care au votat în sprijinul propunerii lui Lodge, nu dovedește decît înjositoarea lor dependență față de Statele Unite.

Intr-adevăr, nu e mult de cînd primul ministru al Pakistanului, luînd cuvîntul în cadrul unei conferințe de presă de la Caraci, a declarat că Pakistanul va sprijini propunerea privitoare la admiterea Republicii Populare Chineze în Organizația Națiunilor Unite. Or, în zadar putea fi căutat reprezentantul Pakistanului la O.N.U. printre cei care au votat împotriva propunerii americane. In pofida declarației făcute la Caraci, delegatul pakistanez s-a găsit în rîndurile adversarilor admiterii Republicii Populare Chineze în O.N.U.

In favoarea restabilirii drepturilor legitime ale Chinei s-a exprimat, public, acum cîtva timp, și ministrul Afacerilor Externe al Noii Zeelande — Webb. Dar și delegatul neozeelandez, la fel ca și colegul său pakistanez, a nesocotit declarațiile făcute anterior de guvernul său.

De altfel, ce să mai vorbim despre reprezentanții Pakistanului și Noii Zeelande, dacă reprezentantul Marii Britanii, al cărei guvern a recunoscut de mult Republica Populară Chineză și întreține cu ea relații diplomatice normale, urmează și el, cu docilitate, Statele Unite, deși politica americană față de China stîrnește indignarea cercurilor largi ale opiniei publice engleze.

Delegatul englez Dixon a încercat să-și justifice poziția spunînd că problema restabilirii drepturilor Chinei ar fi „extrem de discutabilă" și că examinarea ei în momentul de față „ar impune O.N.U. o povară peste puterile ei". Cu toate acestea, caracterul ipocrit al acestei „griji" pentru interesele O.N.U. este absolut evident. Tocmai lipsa reprezentanților legali ai Republicii Populare Chineze împiedică O.N.U. să rezolve problemele importante ale vieții internaționale.

Nu este de mirare că poziția Statelor Unite, a Angliei și a țărilor dependente de ele, a stîrnit un nou val de indignare în toate țările și, în special, în Asia. Rolul Republicii Populare Chineze în Asia este atît de mare, încît lipsa de respect față de ea este primită ca o jignire la adresa tuturor popoarelor. Este suficient să amintim ecourile presei indiene, indoneziene și birmane.

„In spatele propunerii americane nu se ascunde nimic altceva în afară de prezumții — scrie ziarul „Indian Express" — și sprijinirea ei de către ceilalți nu dovedește decît presiunea pe care o exercită Statele Unite asupra lor".

Ziarul „New Times of Birma" scrie că admiterea Chinei ca membru „constituie problema cea mai serioasă a O.N.U. și cea mai importantă pentru pacea în întreaga lume..."

Ziarul „Merdeka", din cercurile apropiate guvernului indonezian, întreabă, la rîndul său, plin de mînie, pe politicienii de la Washington: Pentru ce, pînă în prezent, sînt închise porțile O.N.U. pentru cei 600.000.000 de chinezi, pentru marele popor care în decurs de mulți ani a dus o luptă curajoasă pentru libertatea sa?

Răspunsul la această întrebare nu poate fi ascuns în spatele nici unei rezoluții a O.N.U. adoptată sub amenințarea bîtei. Nu în zadar ziarul american „Washington Post" și-a încheiat articolul său redacțional din 23 septembrie cu privire la hotărîrea Adunării Generale pe tonul cel mai sovăielnic: „nu se știe cîtă vreme Statele Unite vor mai izbuti să-și mențină poziția și să atragă după ele majoritatea".

Popoarele iubitoare de pace protestează împotriva noii amînări a hotărîrii problemei privitoare la restabilirea în O.N.U. a drepturilor legitime ale Republicii Populare Chineze, care își sărbătorește cea de a 5-a aniversare a ei. Ele vor lupta ca această problemă să fie rezolvată, în sfîrșit, favorabil. Propunerile sovietice de a admite pe reprezentanții legali ai Chinei să ocupe locurile uzurpate de impostorii gomindaniști, au rămas pe ordinea de zi a Adunării Generale.

„Noi sîntem convinși — a declarat la 21 septembrie șeful delegației sovietice la O.N.U., A. I. Vișinski — că această propunere va rămîne în vigoare pînă ce majoritatea Adunării Generale va trece de partea dreptății și va sprijini propunerea noastră".

Credem că timpul acesta nu este departe.

După eșuarea planurilor de reconstituire a wehrmachtului revanșard la adăpostul „comunității defensive europene", forțele agresive internaționale elaborează noi planuri de reînviere a militarismului german: fie pe calea includerii Germaniei occidentale în blocul nord-atlantic (NATO), fie pe calea aderării ei la pactul de la Bruxelles cu atragerea ulterioară în același bloc nord-atlantic. (Ziarele)

Desen de B. FOMICEV

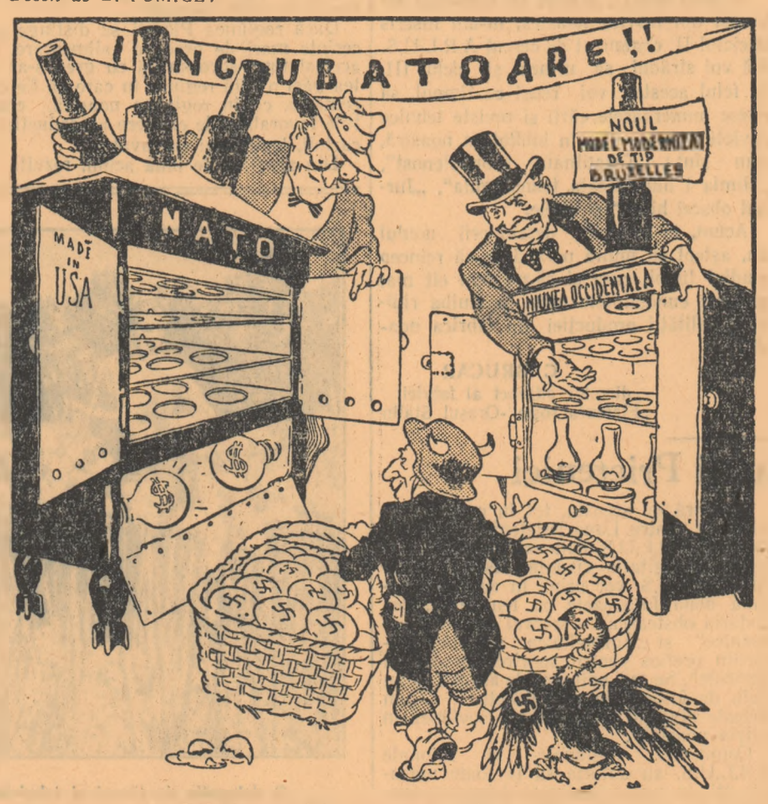

Diferite modele... pentru același țel

Note

Ingeri cu pistoale

Dacă ar fi necesar să se reproducă, pe o carte poștală ilustrată, chipul unui înger, atunci, respectîndu-se realitatea istorică, ar trebui să-i însoțim chipul cu aparate americane de radio-transmisie, cu fiole de otravă, cu pachete de explozibil și stilouri ce orbesc pe interlocutor atunci cînd apeși un capac. Iar flăcăul înaripat nu va ține în mînă ramura de măslin, ci un revolver de ultimul tip transoceanic.

Ce ne face să tragem aceste concluzii?

Inainte de toate, pentru că ele se întemeiază pe o serie de fapte — fapte cunoscute opiniei publice, ele făcîndu-și loc în paginile presei din diferitele tainițe ale Vaticanului. Aceste fapte sînt grăitoare, deși ele nu pot da o imagine completă a mîrșavului complot pe care „sfîntul scaun" îl urzește împotriva omenirii iubitoare de libertate. Agenții papei știu să păstreze secretele. Nu întîmplător, sfîntul Dominic, patronul unuia din cele mai războinice ordine ale catolicismului — al dominicanilor — este înfățișat cu un deget lipit de buze — iar frații întru acest ordin au dreptul să vorbească unul cu altul... doar două ceasuri din 24.

Un rol deosebit îl au mai ales iezuiții. Asemenea membrilor organizației „Acțiunea catolică", ei reprezintă un detașament de șoc aparte. Ordinul iezuiților este ca o încoronare a puterii papei și, totodată, cea mai puternică și cea mai de efect armă a papalității. Acolo unde este necesar să se facă o spărtură pentru pătrunderea politicii catolicismului, acolo unde este necesară lichidarea unor defecțiuni în propriile rînduri, acolo unde „legiunile cerești" încep să se clatine sub lovituri — acolo apar iezuiții. Ei au fost călăi și închizitori pe vremea luptei împotriva Reformei, ei au fost educatori în casele princiare înainte și după Revoluția franceză. ei sînt avangarda imperialismului în colonii, ei sînt pușcașii luptei împotriva socialismului.

Dacă vom aminti că 80% din fondurile Vaticanului sînt primite din S.U.A. va deveni limpede că acest sfînt lăcaș dispune de suficient bănet pentru a pregăti „pușcași" cu și fără sutane. Acei „pușcași" care sînt „meniți să lupte" împotriva Uniunii Sovietice și țărilor de democrație populară urmează un curs special între zidurile lui „Colegium russicum" sau „Colegiul rus". In această clădire de pe strada Carlo Alberti din Roma sînt pregătite — încă din anul 1929 — cadre de gangsteri calificați, obligați să-și facă sîngeroasa practică în țările slave.

Cu un pătrar de veac în urmă, cucernicii discipoli ai „Colegiului" puteau fi văzuți, uneori cu o carte de rugăciuni în mînă. Astăzi, scrie revista „Weltbühne", ei sînt învățați să aplice „upercuturi" și „swinguri", să sară în apă, să se tîrască pe teren plat, să tragă. Acestea sînt obiceiurile împămîntenite pe aceste meleaguri ale Vaticanului din clipa în care umbra dolarului american a acoperit chipurile sfinților.

Scurt timp după ce agenții Vaticanului și naționaliștii ucraineni au ucis bestial, la Lvov, pe scriitorul-tribun Iaroslav Galan — adică cu cinci ani în urmă — conducătorul „Colegiului rus", un oarecare „padre Vetter", a împărtășit prin ziarul „Giornale della Sera" părerile sale cu privire la scopurile și sarcinile instituției conduse de el. Interviul acordat de padre Vetter a fost publicat sub titlul: **„La „Colegium Russicum" curajoșii învață să cadă din cer".** Și asta nu numai de dragul vorbelor. Un cititor atent ar putea citi în interviul prea cuviosului antrenor de spioni grosolane aluzii cum că, în „colegiul" său, „misionarii pentru Rusia" sînt învățați să sară cu parașuta.

S-ar părea că între „cuvîntul domnului" și o parașută americană nu există nici o legătură. Dimpotrivă! Și încă foarte multe! Nolle mărturii ale presei străine, demascarea activității criminale a agenților Vaticanului, dovedesc, încă o dată, că Vaticanul, alături de reacționarii americani, pregătește „îngeri" înarmați cu tehnica americană a spionajului și diversiunii!

In competiție cu ursul brun

După cum se știe, în S.U.A. animalele se bucură de o grijă cu adevărat emoționantă. Este de ajuns să vezi cum o serie de doamne planturoase își plimbă dobermanii sau scotish - terierii prin parcurile orașelor americane pentru a ne convinge, încă o dată, de aceasta. Este drept că, la ele acasă, respectivele doamne pot să tragă palme servitoarelor „de culoare" numai și numai pentru că ceaiul sau cafeaua nu a avut temperatura cerută... O asemenea predilecție față de patrupede este propovăduită de „Liga pentru apărarea animalelor", una din cele mai puternice „pressure grupp" (grupa de presiune) care exercită o serioasă influență mai ales în domeniul cinematografiei. Liga încearcă, pe toate căile, să obțină interzicerea unui film în care vreun personaj nu este destul de respectuos față de o pisică sau de un cîine; el a amenințat, să zicem, un cîine cu bățul. Se înțelege că Liga este foarte puțin impresionată de scenele în care omul este batjocorit: aceasta „nu privește" Liga.

Liga înflorește în mod deosebit în statul Virginia. Acest lucru este dovedit de datele ultimului sondaj efectuat în vederea clarificării părerii opiniei publice asupra următoarei probleme de importanță capitală: „Care dintre animalele Americii sînt de cea mai pură rasă?" In juriul concursului intrau numeroși membri ai „Asociației pentru apărarea speciilor zoologice". Rezultatele anunțate de ei sînt următoarele: 15 voturi au fost exprimate în favoarea ursului brun, iar un vot., în favoarea artistei de cinema M. Monroe.

Acest unic votant — mister X din orașul Babster — scrie următoarele în declarația sa: „De 52 de ani studiez frumusețea naturii și, niciodată, nu am văzut ceva care să se poată compara cu artista Monroe".

Mister X din Babster poate să aibe dreptate. Semnificativ este, însă, faptul că el nu s-a sfiit să alăture într-un asemenea concurs pe artista sa adorată celorlalte exponate patrupede.

Votul din statul Virginia poate crea un precedent primejdios. După ce, datorită cinematografiei, în vorbirea curentă a apărut termenul „woman-vamp" (femeia-vampir), o nouă definiție amenință să vadă lumina zilei: „woman-anim" — „femela-animal". Dealtminteri, aici totul este posibil.

Tactica „șnurului galben"

Șnurul galben — acest simbol al tiraniei — se întîlnește în legendele și basmele orientului. Dacă cineva nu era pe placul atotputernicului șah, acesta îi trimitea un șnur galben. Acela care primea un asemenea dar, știa bine ce are de făcut: confecționa din el un laț cît mai trainic și... restul se cunoaște — fără explicații.

In America timpurilor noastre, senatorul fascist McCarthy și numeroșii săi subalterni introduc în viața cetățenilor „șnurul galben". Este suficient ca un om pe care ei l-au botezat „de stînga", să primească o invitație din partea uneia din comisiile de cercetare sau să citească într-unul din ziare acuzația de neloialitate și restul trebuie să-i fie limpede — fără explicații...

Firește, America timpurilor noastre nu este orientul medieval. Totuși, aici este practicată tactica „șnurului galben", sub forma intimidării, a teroarei și torturării prin frică. Una din recentele victime ale acestei practici a căzut Hollembeck, comentatorul marii societăți de televiziune și radiodifuziune „Colombia Broadcasting Sistem".

Să nu vă gîndiți că este vorba despre un om care și-ar fi ascuns apartenența la partidul comunist, sau, — așa, subit, ziua în amiaza mare — a ironizat, public, idealurile politice ale domnului Dulles. Nimic din toate acestea. Hollembeck a aprobat intervenția S.U.A. în Coreea și s-a pronunțat pentru „comunitatea defensivă europeană". Multe din comentariile sale radiofonice au fost recomandate drept modele pentru a fi studiate în universitățile S.U.A.

Dar a sosit ziua cînd norocosul Hollembeck a văzut în fața sa „șnurul galben". Fără a sta mult pe gînduri, el a întins mîna spre conducta de gaze și a deschis robinetul...

In ce consta crima lui Hollembeck?

El și-a îngăduit să pronunțe cu glas tare cîte un cuvîntel prin care condamna modul de viață american. După cum anunță ziarul austriac „Oesterreichische Volksstimme" care a relatat pe larg această întîmplare, în cursul transmiterii unei reclame comerciale prea grosolane și complet lipsite de gust, Hollembeck n-a mai putut răbda și a declarat la microfon: „Eu nu aprob nici decum reclama insipidă transmisă chiar acum". Iată care este păcatul lui.

Presa reacționară a început imediat să persecute pe Hollembeck numindu-l ba de „stînga", ba „roșu". Presa l-a acuzat de „obiectivitate exagerată" în aprecierea situației politice și atîta împotriva lui pe mccarthyști. Un timp oarecare Hollembeck a încercat de unul singur să se opună acestor persecuții. El căuta să se justifice cum putea, publica explicații și, uneori, răspundea aproape cu aceeași monedă. Toate acestea nu făceau decît să toarne gaz peste foc.

Dar, împotriva unor asemenea oameni care caută să se apere de unul singur, mccarthyștilor le vine tot mai lesne să folosească tactica „șnurului galben".

Hollembeck a dovedit acest lucru prin tragicul său sfîrșit.

„VEAC NOU", organ al Consiliului General A.R.L.U.S. Apare săptămînal. Redacția: București, str. Piața Amzei nr. 4, telefon 4.10.12, 4.66.07 — Convorbiri interurbane 4 41 00. ADMINISTRAȚIA: Str. Colței nr. 11, telefon 5 93 19.
Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin", Piața Scînteii. ABONAMENTE: pe 3 luni, 3 lei; pe 6 luni, 6 lei, pe 1 an, 12 lei. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale, prin factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.